

ပုဏ္ဏမီ

ကျေစေရဲ့

အခန်း (၁)

လက်က နာရီကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး "ထူးဦး" က ကျွတ်ခနဲ တစ်ချက် စုတ်သပ် လိုက်မိပါသည်။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲကွာ ... ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေရာ တစ်နာရီနီးပါး ... အဲ ... ကတောင် ကတော့မယ် မထင်ဘူး ...။ တစ်နာရီ ကျော်ကျော် လောက်တောင် ရှိသွားခဲ့ပြီ ...။ ဘာဆက်လုပ် ရမှာလဲ ...။ ဘယ်မှာလဲ "အလုပ်" ဆိုတာကြီးက။

"အလုပ်" ဆိုတာ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသောအခါ ... အိမ်က ကျေးဇူးရှင် မွေးသဖခင်ကို သတိရသည်။ မွေးသဖခင်နှင့် ထူးဆိုတာက ဘယ်တော့မှ အစေးမကပ် ... ကီးမကိုက် ခဲ့ကြသည့် လူသား နှစ်ဦးပါ။ ပြဿနာ တစ်ခု ရယ်လို့ ဖြစ်လာတိုင်း ကိုယ်ကချည်း မှားနေပြီး ... မွေးသဖခင် ကချည်း မှန်နေတတ်တာကို ကိုယ်တိုင်က သိလွန်းလို့သာ ထူးမှာ အမြင်မတူ ကီးမကိုက် လှသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကို တစ်ခွန်းမှ မလှန်ရဲဘဲ ခုထက်တိုင် သူစီမံသမျှ ငြိမ်သက် နာခံ နေခဲ့ရတာပါ ...။

တစ်နေ့ ကတော့ဖြင့် ... အလုပ် ... အလုပ် ... တဲ့။

"ဟေ့ကောင် ငထူး ... မင်းအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ..."

အဲဒီလို သိရက်နဲ့ အရေး မပါလှသည့် စကားမျိုးကို စတင်လာပြီ ဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် တွေပါ ဆက်တိုက် ပါလာတော့မည် ဆိုတာကို သိသော ထူးမှာ ... Classical ဂီတလေးကို ဖုန်တစ်စက်မှ မရှိအောင် ဖုန်သုတ် အရောင်တင် နေလျက်ကပင် ...

"ဖားသား ကလည်းဗျာ ... သိရက်သားနဲ့ လာမေးနေ ပြန်ပါပြီ"

"ဟေ့ကောင် ... အဖေကို အဖေလို့ပဲ ခေါ်စမ်း ... ဖားသားတွေ ... မွေးသဖခင်တွေ ... အမေ့ ခင်ပွန်းတွေ မလိုချင်ဘူး ... မင်းနဲ့ငါ အရေးပါတဲ့ စကားကောင်းတွေကို ပြောမလို့ ... ပြောင်ချော်ချော် လာလုပ် မနေနဲ့ ..."

အဖေ ဘယ်လိုပြောပြော ထူးက "ရက်စ" ဟု ခပ်ပြောင်ပြောင် တုံ့ပြန် လိုက်လျှင် ... မလှမ်းမကမ်းမှာ တမင်လာကြည့် စောင့်ရပ်နေပြီ ဖြစ်သော မေမေ့ထံမှ "ထူး" ဟု သတိပေးသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟိုမှာ မေမေ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာကို ... ကျွန်တော့် အသက် သိချင်ရင် မေမေ့ကို မေးလိုက်ပါလား ... သူ့အသိဆုံးပဲ ..."

"ဟေ့ကောင် ... စကား ကောင်းကောင်း ပြောဖို့ ငါပြောနေတယ်နော် ... မင်းက ကာယကံရှင်ပဲ ... မင်းအသက်ကို မင်းက မင်းအမေထက် ပိုသိရမှာ ပေါ့ ..."

"ဟာ ... ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့က မေမေ့ ဗိုက်ထဲက အေးအေးလေး ထွက် လာရတာ ... မေမေကတော့ မတရားသဖြင့် နာကျင် အော်ဟစ် ခဲ့ရတာတဲ့ ... အော်လောက်အောင် နာခဲ့ရတဲ့ နေ့ကို သူ မေ့ပါ့မလား ..."

မေမေ့ မျက်နှာကို မထိန်း လိုက်နိုင်သော အပြုံးလေး လှစ်ခနဲ တစ်ချက် ပေါ်လာပြီးလျှင် မေမေက ထူးအနားသို့ ရောက်ရှိလာကာ ထူးလက်ထဲက ဂီတာကို အသာကလေး ဆွဲယူ မလိုက်၏။ ကိုယ့်လက်ထဲက ဂီတာကို လာ လုသူမှာ မေမေ ဖြစ်နေတာမို့ ထူးက အတင်းကြီး ပြန်လိုက်လု မနေတော့ဘဲ အားသွားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ... ဖေဖေရှေ့ မှာ လက်ပိုက်ထားရ သလိုလိုကြီး ဖြစ်နေပါပြီဟု တွေးမိသော တစ်ခဏမှာ တော့ ထူးက လက်ပိုက်ကို မြန်မြန် ထက်ထက်ကြီး ပြန်ဖြေချ လိုက်မိလေ

သည်။

ဖေဖေက ထူးရဲ့ လုပ်ပုံကိုပုံ၊ တွေးပုံ ခေါ်ပုံတို့ကို ကြိုသိနေနှင့်ပုံပင် ...။
လက်ပိုက်ကို ပြန်ဖြေချ လိုက်ပြီး အဲဒီ လက်ကြီး နှစ်ချောင်းကိုပဲ ဘယ်နား
သွားထား ထားရမှန်း မသိတော့သလို ကိုရိုကားယား တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်
နေသည့် ထူးရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ကာ "ဟင်း" ခနဲ မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း
...

"ကဲ ... ဘယ်သူ ပိုသိသိ ... ဖြေစမ်း ... မင်းပါးစပ်က ဖြေ၊ မင်းအသက်
ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ..."

"နှစ်ဆယ့်နှစ်ပါ ခင်ဗျ ..."

ထူး ရွဲ့လိုက် ပြန်တာကို သိပုံရပေမဲ့ ဖေဖေက လိုရင်းပျောက်မှာ စိုးပုံနှင့်
အဲဒီအတွက်ကို ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ...

"အေး ... အသက် နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီဆိုတဲ့ ယောက်ျား တစ်
ယောက်ဟာ ... မင်းလို လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အားအားယားယား မတည်
မငြိမ်ကြီး ဖြစ်မနေသင့်တော့ဘူး ... ဒီအချိန်မှာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့
တည်ငြိမ် နေသင့်ပြီ ... အဲဒီလို ဖြစ်မနေလို့လည်း မင်းရဲ့ ပုံစံဟာ ခုထိ
ကလေးလိုလို ငပေါလိုလိုနဲ့ ဘာပုံ ပေါက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပဲ"

"ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော်က လိုလည်း မလိုအပ် သေးဘဲနဲ့ ဥစ္စာ
ရှာတဲ့ အရွယ်ကို မြန်မြန်ကြီး ရောက်ရတော့မှာလား ... ကျွန်တော်
ပညာရှာ နေတယ်လေ"

"အေး ... မင်း ပြောသလိုပဲ လိုလည်း မလိုအပ်သေးဘဲနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားကို
ပဲ ငါကလည်း ပြန်သုံးရတော့မှာပဲ ... ပညာရှာတယ် ဆိုရင်လည်း
ကျောင်းသား အရွယ်မှာ ကျောင်းပဲ တက်ပြီး ပညာရှာ နေရမှာပေါ့ကွ ... လို

လည်း မလိုအပ်ဘဲနဲ့ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်ပဲ ယူပစ်လိုက်ပြီး တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာပဲ လတ်လျား လတ်လျား ကြီးနဲ့ ... အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အားအား လပ်လပ်ကြီး ..."

"ဟာ ... အဖေ ... အဖေ ... ဒီလိုတော့ မဟုတ်တာ မစွပ်စွဲနဲ့ဗျာ ... နေ့စဉ် ကျောင်းသွား တက်မနေချင်လို့ အဝေးသင် ယူတာ ဘာအပြစ်များ ရှိလို့လဲ ... ပိုလာတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတဲ့ ဂီတ ..."

"တိတ်စမ်း ..."

ထူးက မေမေဘက်သို့ မှုန်တေတေဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် ... အမြဲတမ်း လိုလိုပင် သူ့ခင်ပွန်း သည်ကြီးဘက်ကပဲ ရပ်တည်တတ်မြဲ အမေက ထူးဘက်က ပင်းကာ ဘာမှ ကူပြော ပေးမည့်ပုံ မရပေ ...။

"ဟင်း ... ငါက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွ ... ဖြစ်နိုင်ခြေသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်တောင် ရှေ့တန်း တက်ပြီး စင်တင် ပေးလိုက် ချင်သေးတယ် ... ခုတော့ဗျာ ... ဆိုလိုက်မှဖြင့် လည်း အသံကွဲ ... တီးလိုက်မှဖြင့်လည်း ဘယ်လိုမှ နားထောင်လို့ မရ ... ဖြစ်မြောက်ဖို့ လမ်းစလေး တစ်စလောက် ရှိရင်တောင်မှ ကိုယ်တိုင် ပခုံးထမ်း တင်ရမလား ... တင်ရရဲ့"

ဟုတ်တာဆို နာလိုခံခက် ... အမျက်ထွက်တဲ့ ...။ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင် သွားသော ထူးသည် ... ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို အဖေက နင်းသလိုပင် ... အဖေလည်း အထိနာ စေမည့် အားနည်းချက်ကို ပြန်နင်းမှ ဖြစ်မည်ပေါ့ဟု စိတ်ပုပ်ကို လျင်မြန်စွာ မွေးလိုက်ရင်း ...

"အဲဒါနဲ့ပဲ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစား တော့မယ်ပေါ့ ..."

အဖေသည် "အင့်" ခနဲ နေအောင်ပင် အောင့်သွားပုံရပါသည်။ စင်စစ်

မတော့ ထူးဦးရဲ့ အဖေဟု အမည်ခံထားသူ ဦးမြင့်ဦးမှာ ထူးဦး၏ ဘကြီး သာလျှင် ဖြစ်ပါသတည်း။ သို့သော် အဲဒီလို အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်လျှင် သူ နည်းနည်းမှ မကြိုက် ...။ အင်မတန်မှကို ဆတ်ဆတ်ခါ ရှာသည်။ ဒါကို သိ သည့် ထူးဦးကလည်း အကွက်ရရင် ရသလို သူတစ်ပါး ဆတ်ဆတ်ခါမည့် ကိစ္စကို မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ထုတ်ဖော် တတ်လေသည်။

"အေး ... ငါ့ဘာသာ မင်းဘကြီးပဲ ဆက်လုပ်နေရရင် အကောင်းသားနဲ့ မင်းတောင်းပန်လို့ မင်းအဖေ နေရာကို ဝင်လိုက်ရပြီး ကတည်းက ငါလည်း ငါးပါးကို မှောက်တော့ တာပဲကွ ..."

အမယ် ... ဒီတစ်ခါမှာတော့ အောင့်ပင် အောင့်သော်ငြား ထူးဦးကို ချက်ကျလက်ကျ ပြန်တွယ် နိုင်သေးပုံ ထောက်တော့ အဖေ ကြည့်ရတာ သူ့ ဘက်ကတော့ လျှော့တော့မည့် ပုံမရ ...။ အပြတ်ကို မောင်းတင်လာပြီး ခဲပုံ သာ ရပေသည်။ အင်း ... အခုတော့ ပြောအား ရှိပြီပေါ့ ...။ ထူးဦးကိုက ... ငါးနှစ်သား အရွယ်မှာ ဖခင်ရင်း ဦးတင့်ထူး ဆုံးပါး သွားခဲ့လေတော့ ... အ ဖေ အစ်ကို လူပျိုကြီး ဦးမြင့်ဦးကို ဖက် ဖက်ပြီး ... "အဖေ" ချည်း တွင်တွင် ခေါ်ကာ ... "အဖေလုပ်ပါ" ဟုချည်း ပူဆာခဲ့တာတဲ့ ...။

ခဲအိုနှင့် ခယ်မလည်း မျက်နှာ ပူစရာတွေဖြစ် ... နှစ်ဖက် ဆွေမျိုးတွေ လည်း ... "ဟဲ့ ... အို" နှင့် ဒုက္ခရောက် မျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြ ...။ သို့သော် ... နောက်ဆုံးမှာတော့ ထူးဦးရဲ့ ရက်ဆက် ငိုသံတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ နည်း လမ်း ကောင်းဟာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ် ... ဟု ... ကလေး တစ် ယောက်ရဲ့ စိတ္တဇ ဖြစ်နေမှုကို ငဲ့ကာ ဒီခဲအိုနှင့် ဒီခယ်မတို့ ခမျာ မျက်နှာ ပူပူ နှင့်ပဲ တစ်အိုး တစ်အိမ် အသစ်ပြန်စ ထူထောင် လိုက်ကြရတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

ဘကြီး တစ်ဖြစ်လဲ အဖေနှင့် ... တူတစ်ဖြစ်လဲ သား ထူးဦး တို့မှာ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ ချစ်ခင်ခဲ့

ကြပါလျက် ... ထူးဦး တစ်ယောက် အရွယ်ကလေး ရလာသော အခါမှာ တော့ အဖေရင်း သားရင်း မဟုတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အစေးမကပ် ... ကီးမကိုက် စေတော့သလို ဖြစ်စေခဲ့သည် ထင်ပါသည်။ ထူးဦး ကိုယ်၌ကိုက ကိုယ်ကချည်းမှား ... အဖေကချည်း မှန်နေတတ် တာ တွေကိုလည်း သိပါရက် ... မလျှော့နိုင် တော့တာ ...။ ဒီကြားထဲ မေမေက လည်း သားဘက်ကဖြင့် မပါဘဲ ... မှန်နေတဲ့ ဘက်ကပဲ တွင်တွင် ရပ်တတ် လေတာမို့ ... နဂိုတည်းက ငရွဲ့ ငပဲ့ ကောင်လေး တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထူး ဦး အဖို့ ပိုပိုပြီးတော့သာ ဆိုးလာစေ တော့တာပေါ့ ...။

"နက်ဖြန်ခါကျရင် မင်း(.....) လမ်းကိုသွား ... အဲဒီမှာ အလုပ် အင်တာဗျူး တစ်ခုရှိတယ် ... ဝင်ဖြေ ... ဖြေတဲ့နေရာမှာလည်း ငါ့မျက်နှာ ကို အိုးမဲ မသုတ်မိစေနဲ့ ... ကောင်းကောင်းဖြေ ... မရရအောင်ဖြေ ... မရ ရင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့မယ် "

"ဟာ ... အဖေကလည်း မတရားတာ ... သူတို့ဘာသာ အကြိုက် မတွေ့ လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ... စိတ်ပုပ်ပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မခန့်ရင်ကော ... ကျွန်တော့် အပြစ်ပဲလား"

"ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုရင် ... ဒီအလုပ်ကို မင်းမရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ ဘူး ... ငါ့မျက်နှာနဲ့ မင်းကို ခန့်ကို ခန့်မှာပဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ ... သွားတော့ ... တစ်ခွန်းမှ ထပ်ပြီး စောဒက မတက်နဲ့တော့ ..."

အဖေဘက်က ထူးဦးကို ဘယ်လောက်ပင် ချစ်ချစ် ... ဘယ်လိုပင် အလို လိုက်လိုက် ... ထူးဦး ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မဆို ဂျစ်ကန်ကန် ရွဲ့စောင်းစောင်း လုပ်လို့ရရ ... တကယ်တမ်း ဆုံးမစရာ ရှိရင်တော့ အဖေ ဟာ ပုံလဲနေအောင်လည်း ရိုက်တတ် ... ဒီထက် ဆိုးဝါးသော နည်းများနှင့် လည်း သင်ခန်းစာ ပေးတတ်လေ့ ရှိတာမို့ ထူးခမျာ အစစ်အမှန်

အခြေအနေ အားဖြင့်မှာတော့ အဖေ့ကို ငယ်ကြောက်ပါပင် ...။
ဘယ်လောက်ပဲ အပြိုင်ပြော ခွာရာတိုင်းလို့ ရရ ... နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်
မှာတော့ အဖေက "ဒါ" ဆိုရင် "ဒါပဲ" ... စကားကို မပြင်တတ် တော့သည်
ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတတ်။

သို့သော် ထူးကလည်း ထူးလေကွယ် ...။ ငါးနှစ်သား ဘဝမှာတောင်
လူပျိုကြီး ခဲအိုနှင့် မုဆိုးမ ခယ်မတို့ကို မရရအောင် ပေးစား စီမံနိုင်ခဲ့သူလေ
...။ အဖေ သွားခိုင်းသည့် အလုပ် အင်တာဗျူးသို့ အရောက်မှာတော့ ... အ
ဖေ့ဆီ ဘယ်လိုပဲ သတင်း ပြန်ရောက် နိုင်ပစေ ... ထူးဦးက အစွမ်းကုန် ဂျစ်
ကျ ... ကပ်ဖွဲ တိုက်ပါတော့သည်။

"အဖေ နာမည်"

"ဦးတင့်ထူး ... အဲလေ ... ယောင်လို့ ... ဦးမြင့်ဦး ..."

အင်တာဗျူး မေးသည့် အဘိုးကြီး က ထူးကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့် လိုက်
ပြီးမှ ...

"မိဘ အလုပ်အကိုင်"

"ဆိုက်ကား နင်းပါတယ် ခင်ဗျာ"

အဘိုးကြီး မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ အဖေ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဟန်
တူသော အဘိုးကြီး မှာ "မြင့်ဦး ကွန်ပျူတာ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် Service
Centre" ဖွင့်ထားသော အဖေ့ အလုပ်အကိုင် အကြောင်းကို မသိနိုင်မှာ
မဟုတ် ...။ ထူးရဲ့ အဖြေ စကားကြောင့် ထူးကို စိုက်ကြည့်နေသော
အကြည့်များက ပို၍ စူးရဲလာပြီးလျှင် ...

"ပညာ အရည်အချင်း ကရောကွာ ..."

"အဖေလား ... ကျွန်တော်လား"

"မင်းပေါ့ကွ ..."

"ကျွန်တော်ကတော့ ရေးတတ် ဖတ်တတ်ပေါ့ ..."

အဘိုးကြီး က အဖေ ပြုံးတတ်သော မဲ့တဲ့တဲ့ အပြုံးမျိုးကြီးဖြင့် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲ ... မင်းက ရေးတတ် ဖတ်တတ် ဆိုရင် မင်းအဖေက ရောတဲ့ကွာ ..."

"အဖေလည်း ... အင်း ... အဖေကလည်း ဖတ်တတ် ရေးတတ် ..."

"ဖတ်တတ် ရေးတတ်နဲ့ ရေးတတ် ဖတ်တတ်က ဘာကွာသလဲ ..."

"ဟာ ... ကွာတာပေါ့ အန်ကယ်ရ ... ကျွန်တော်က အရေး ပိုသာတဲ့ သဘောပေါ့ ... အဖေကတော့ အဖတ် ပိုသာတဲ့ သဘောပါ ... အဲဒီလို ကွာ တယ်လေ ..."

အဘိုးကြီး က သဘောကျ လာပုံနှင့် "တဟားဟား" အော်ရယ် ပစ်လိုက် ပါသည်။

"ကဲ ... ရေးတတ် ဖတ်တတ် အပြင် ဘာတွေ ကျွမ်းသေးလဲကွာ ..."

အမှန်စင်စစ်မတော့ အဖေ့ လက်ချက်နှင့် ... လျှောက်တက်ခဲ့ရသော တစ် ခုပြီး တစ်ခုတောင် မကသည့် ... တစ်ခုမပြီးခင် တစ်ခု တက်ထားရသော သင်တန်းများအရ ... ထူးမှာ အလုပ်ခန့် လိုသူများ ကြိုက်နှစ်သက် လောက် သည့် တတ်ကျွမ်းမှု အရည်အချင်း၊ ထောက်ခံချက် လက်မှတ် ပေါင်းစုံပင် ရှိ နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ...

"ဒီပြင် ကျွမ်းကျင်တာ တွေကတော့ ... ကရာတေး၊ ဂျူဒို၊ တိုက်ကွမ်ဒို၊ မြ န်မှာသိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ လက်ဝှေ့ ..."

"ဟိုး ... ဟိုး ... ရပြီ ... တော်လောက်ပြီ ... ကဲ ... မင်းပြန်နိုင်ပါပြီ ..."

ထူးက "ငါကွ" ဟု ကျိတ်ကြွေးကြော်ကာ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာ ထိုင်ရာမှ

ထရပ် လိုက်မိစဉ် ...

"မင်းကို ငါ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီလိပ်စာအတိုင်း မနက်ရှစ်နာရီထက် နောက်မကျစေဘဲ အရောက်လာခဲ့ပါ ... အဲဒီကျမှပဲ လုပ်ရမဲ့ အလုပ်နဲ့ လစာအကြောင်းကို အကျေအလည် ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့ ..."

သေရောပဲ ...။ ထူး လှည့်ထွက် လာခဲ့သောအခါ ... အင်တာဗျူး လုပ်ရာ ရုံးခန်းထဲမှ အဘိုးကြီး ရဲ့ ရယ်သံကျယ်ကြီး တစ်ခုက လွင့်ပျံ့ပြီး ကျန်ရစ်လေ သည်။ အဲဒီတော့မှ ထူးက သတိထား မိသွားသည်မှာ အလုပ် အင်တာဗျူး သာ ဆိုသည် ... ကိုယ်ကလွဲလို့ လာလျှောက် ဖြေဆိုသည့် သူလည်း တစ် ယောက်မှကို မမြင် ...။ ကိုယ်သည်သာ တစ်ဦးတည်း "only one" ဖြစ် နေကာ ... ကိုယ်ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ... နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီ အလုပ်က ကိုယ်နဲ့ ပစ်မလွှဲဘဲ ဖြစ်နေတော့တဲ့ ပုံပါလား ...။ အင်း ... ထူးဦး တစ်ယောက်တော့ မွေးသဖခင်ရဲ့ ချောင်ပိတ် ဖမ်းခြင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး ခံလိုက် ရချေပြီ။

ပိုသေချာသည်မှာ ... ညနေဘက် ထမင်းစား ဝိုင်းကျတော့ မေမေက ... "ထူး ... အလုပ် အင်တာဗျူး ဖြေခဲ့တာ ဘယ်လိုလဲ" ပဲ ရှိသေး ... အဖေက ထူးကို ပါးစပ် ဟခွင့်တောင် မပေးတော့ဘဲ ...

"ကိုစန်းလွင်က မင်းသားကို သဘောကျ လွန်းလို့တဲ့ ရီရီ ... ကိုယ့်ဆီ ဖုန်း ဆက်ရင်း တဖွဖွနဲ့ ပြောလို့ကို မပြီးဘူး ... ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင့်အတွက် မင်းသေချာကို ဂုဏ်ယူပေတော့ ..."

ကဲ ... ချည်ပြီး တုပ်ပြီး ...။ ထူးခမျာ ... မေမေ့ မျက်နှာက ရွှင်လန်း ကျေနပ်နေသော အပြုံးကလေး ကိုလည်း မပျက်စီးစေချင် ...။ "အဲဒီမှာ အလုပ်မရခဲ့ ရင်တော့ ... ဆိုင်က စာရေး တစ်ယောက်ကို ဖြုတ်ပစ် လိုက်

မယ်ဟေ့ ... အဲဒီ စာရေးနေရာမှာ မင်း ဝင်လုပ်ပေတော့ ..." ဟူသော အဖေ့ စကားကြီးကိုလည်း စိတ်ပျက် ...။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ... ဒီတစ်ခါ အဖေနဲ့ သားတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ထူးတစ်ယောက် ခိုင်ပွဲရပ်၊ နောက်ကောက်၊ နာလန်မထူနိုင် လောက်အောင်ကို မှောက်ရက်ကြီး လဲကျကာ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ ရတော့တာပါပဲ ...။

"တက္ကသိုလ်ကို အဝေးသင်ပဲ ယူမယ်ဆိုရင် အလုပ် တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရ မယ်" ဆိုတဲ့ အဖေ့ စကားလည်း အောင်သွားခဲ့ တာပေါ့လေ ...။ ထူး ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်က ဝါသနာ ပါပေမဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် ဖြစ်မ လာတဲ့ သီချင်းဆို ... စီးရီး ထုတ်ကြည့်ဖို့ ကိစ္စကို တစ်စထက် တစ်စ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်း လာခဲ့ပြီး ... ဝါသနာကို ဝါသနာအရ လောက်ပဲ ဆက်လက် လိုက်စား လေ့လာကာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကြည့်တော့ ဖို့ကို စိတ်ဝင်တစား ရှိလာမိသည့် အချက်လည်း ပါတာပေါ့ ...။ အဖေ့ထံမှာ ဝင် လုပ် ရတာထက် စာရင်တော့ ဘာမှန်း မသိတဲ့ ... တခြား ဘယ်အလုပ် မဆို ကသာ ပိုလုပ်လို့ ကောင်းနေနိုင်မှာ ကိုလည်း ထူးက သေချာကို သိရှိ ဆုံးဖြတ်နိုင် ပြီးသားလေ ...။

ဒါနဲ့ပဲ ဒီနေ့မနက် ထူးက လိပ်စာအတိုင်း အလုပ်ဝင်ဖို့ လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ကြီးရှင် လူကြီးမင်း သူဌေးသူကြွယ်များက ခြံတံခါးကိုသာ ဖွင့်ပေးစေ ပြီး အိမ်တံခါး ကိုတော့ဖြင့် ယောင်လို့မှ ဖွင့်ဟမပေး ကြတာကြောင့် ထူး ခမျာ ရောက်ကတည်းက ခြံထဲမှာပဲ ထိုင်စောင့် နေခဲ့ရတာ ...။ ခုဆိုရင် တစ်နာရီ ကျော်ပြီ ... ဘယ်မှာလဲ 'အလုပ်' ဆိုတာကြီးက ...။

ဒီအလုပ်ရှင်က အဖေနဲ့ ပေါင်းပြီး ပညာတော့ ပြုပြီထင်တယ် ...။

"နောက်ဆယ်မိနစ် ပြည့်လို့မှ အကြောင်း မထူးရင်တော့ ပြန်မယ်ကွာ ..." ထူးက ပါးစပ်ကနေပြီး ထုတ်ဖော်ကာ ကြွေးကြော် ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ဆယ်မိနစ်လည်း မပြည့်လိုက်ရပါ ... ငါးမိနစ်မျှပင် မပြည့်ခင်မှာ ပင် ... မနေ့က အင်တာဗျူး ခဲ့သော လူကြီးက ထူးရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာကာ ...

"ကြာပြီလားဟေ့ ..."

"ကြာပြီပေါ့ဗျာ ... ပျင်းလို့ဖြင့် သေတော့မယ် ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းဟာ မင်းအဖေ ပြောထားတာထက် ပို သဘောကျဖို့ ကောင်းတယ် ... အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါက ရွေးတာ ..."

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အန်ကယ်ကို ရွေးချင်မှ ရွေးမှာ ... ကျွန်တော် လုပ်ရမဲ့ အလုပ်က ဘာလဲ ... လစာကော ဘယ်လောက် ရမလဲ ... ဒါကို သိ ရပြီးမှ အန်ကယ်ကို ကျွန်တော့် အလုပ်ရှင်အဖြစ် ကျွန်တော်က ရွေးမရွေး အဖြေ ပေးနိုင်မှာ ..."

"ငါက မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင် မဟုတ်ပါဘူးကွ မောင်ထူးဦးရ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျာ ... အဖေများ တစ်ဖက် လှည့်နဲ့ ..."

"နိုး ... နိုး ... နိုး ... မင်းအလုပ်ရှင် နဲ့မင်း မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ ..."

ထူးဦးက တစ်ကိုယ်တည်း နှုတ်ခမ်းလေး ကျိတ်ရွဲ့လိုက်မိရင်း ... "လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်ပဲ" ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ထူးဦးရဲ့ စကားကို ကြားပေမဲ့ မကြားယောင်ဘဲ ဆောင်နေကာ ...

"မင်းကို ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရတာကတော့ ဒီအလုပ်က သည်းခံနိုင်ခြင်း အတိုင်းအတာတွေ အတော်ပဲ လိုလို့ပဲဟေ့ ... မဆိုးဘူး ... တစ်နာရီ ကျော်တောင် စောင့်နိုင်တော့ မင်းနဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့ ကိုက်မှာပါ ..."

"ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါတော့ အန်ကယ်"

သူက ထူးဦးကို အတော်ကြီး စိတ်ရှည်နိုင်သူ အဖြစ် စိတ်ချ ချီးမွမ်းခန်း

ဖွင့်နေချိန်မှာပင် ထူးဦးက သည်းမခံနိုင်တွေ ဖြစ်လာ ပါတော့သည်။ ထို အခိုက်မှာပဲ ... အိမ်ကြီးပေါ်မှ စူးရှ ကျယ်လောင် လှသော မိန်းကလေး သံလေး တစ်ခုက ...

"ပါပါရေ ... ဘယ်မှာလဲ ..."

"ဒီမှာဟေ့ ... လာခဲ့ ဒီကို ..."

တစ်ခဏ တွင်းချင်းမှာပင် ထူးဦးရဲ့ ရှေ့သို့ လှတပတ (အဲ ... ပြီးတော့ ရွတ် ... ဆွတ်) ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ဗြူးစားကြီး ဆိုသလိုပင် ရောက်ရှိလာကာ ...

"သူလား ပါပါ ..."

"ဟုတ်တယ် သူပဲ ..."

ကောင်မလေးက ထူးဦးကို ဈေးဝယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ရှာ စစ်ဆေး တတ်သော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

"ကဲ ... မောင်ရင့်ရဲ့ အလုပ်ကတော့ ... ဟောဒီက ငါ့သမီးရဲ့ သက်တော်စောင့် ... ဘော်ဒီဂတ် (Body Guard) ပဲ"

"ခင်ဗျာ ..."

အံ့ဩပါရဲ့ ...။ 'ဒါမျိုး ရှိသလား' ဟုတောင် မေးရမလို ဖြစ်နေပြီ ... ထူးဦး ရဲ့ အံ့အားတသင့် ပုံစံကို လှတပတ ရွတ်ဆွတ်က တခိုးခိုး တခွစ်ခွစ် မြည် အောင်ပင် ရယ်ချ လိုက်လေသည်။

"မလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ ... အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ ..."

အဘိုးကြီး က အထက်စီး အပြုံးကြီးနှင့် ပြုံးလိုက်ကာ ...

"မောင်ရင့် အဖေကတော့ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းဗျာ ... အလုပ်ရယ်လို့ရှိရင် တော်ပြီဆိုပြီး ငါ့ဆီက တစ်နှစ်စာ လခ ကြိုထုတ် သွားတာပဲကွယ် ..."

"ခင်ဗျာ ... တစ်နှစ်စာ ... ဒါဖြင့် တစ်လ ဘယ်လောက်နဲ့လဲ ..."

"တစ်သောင်း"

ထွတ် ... နည်းလိုက်တာ ...။ အဖေ ... အဖေ ... တန်ဖိုး ဖြတ်ရက် ပါပေ တယ် အဖေရယ် ...။ ချည်ပြီး တုပ်ပြီးမျှမက သော့နှင့်ပါ ထပ်ခတ် လိုက် သေးတာပါလား ...။

"ရယ်စရာကြီးဗျာ ... အန်ကယ့် သမီးက ဘယ်လိုမျိုး ဘေးအန္တရာယ်တွေ နဲ့ ကြုံတွေ့ နေနိုင်လို့ ... ဘယ်လောက်များ သွားလေရာရာမှာ လူဝိုင်း လူအုံ မှာမို့လို့ သက်တော်စောင့် ဘော်ဒီဂတ် ငှားပေး ထားရမှာလဲ ... ဒါ ... သိပ် မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်နော် ... ကျွန်တော် အလုပ်ရ သွားပြီဆိုလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမေး ကြရင်တောင် သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လို့ ဖြေရမှာလား ... ဟား ဟား ဟား ဟား ... ရှက်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ် ..."

"အလုပ် ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာပါကွ ... ရိုးသား ကြိုးစားရင် ဘယ်အလုပ်မှ ရှက်စရာ ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး ..."

ထူးဦးက ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါယမ်းနေရင်းက ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ဆို သည့် ကောင်မလေးကို ခပ်ကြာကြာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း ကပင် "ခေတ်ကာလ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်း မှန်က ဘာပါလိမ့်" ဟု တွေးမိသွား သောအခါမှာ ထူးဦးရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးစိစိရုပ် ပေါက်လာ လေတော့သည်။ ကောင်မလေး ကတော့ ထူးဦး သူ့ကို စကြည့် နေကတည်းက မျက်လုံးရွဲ ကြီးတွေကို တစ် စက်ကလေးမှ မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ခပ်တည်တည် ပြန်လည် စိုက်ကြည့် လျက်သား။

"ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ် မဟုတ်လား"

"သက်တော်စောင့် ဆိုတော့ အဲဒီ အသက်ကို ရန်ရှာနေတဲ့ လူတွေ ရှိနေလို့ လား"

အဘိုးကြီး နည်းနည်းတော့ တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ သူ့သမီးဘက် သူလှမ်းကြည့်ရင်း ...

"သူ့ပုံစံလည်း ကြည့်ဦးလေ ... ရန်များလိမ့်မယ်လို့ မောင်ရင် မထင်ဘူး လား ... ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ပဲ ကရာတေး၊ ဂျူဒို၊ တိုက်ကွမ်ဒို၊ မြန်မာ့သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ လက်ဝှေ့ ကျွမ်းတယ်ဆိုကွ ..."

ကဲ ... ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်ပဲ ...။ ထူးက ပြုံးစိစိပဲ လုပ်နေလိုက်ပါသည်။ အဘိုးကြီး က ထူးနှင့် သူ့သမီးကို တစ်ချက်စီ လှမ်းကြည့် လိုက်ရင်း ... သူ့ လက်က နာရီကိုလည်း တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ကာ ...

"ကဲ ... ငါအလုပ် သွားစရာ ရှိတယ် ... အလုပ်ကိစ္စ အပြည့်အစုံကိုတော့ မင်းတို့ချင်းပဲ ညှိကြကွာ ..."

ကောင်မလေးက သူ့အဖေ ထွက်သွားသည်နှင့် အကြောင်းမဲ့ ... အဓိပ္ပာယ် မဲ့ ... "ခို" ဟု တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ ...

""ပန်းဝတ်မှု" လို့ ခေါ်ပါတယ် ... သူကတော့ ထူးဦးနော် ..."

"ဟုတ်တယ်"

"သူ့အလုပ်က ဘာမှတော့ ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဝတ်မှု ကတော့ မနက် ရှစ်နာရီကနေ ညရှစ်နာရီထိ သွားချင်တဲ့ နေရာကို သွား ချင်တိုင်း လျှောက်သွား ပစ်တာပဲ ..."

ထူးဦးက မျက်နှာကို တစ်ချက် မဲ့လိုက်သည်။

"အလုပ်ချိန် များတယ် ... မလုပ်နိုင်ဘူး ..."

"လခ ပိုပေးမယ်လေ ..."

"ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး ... မနက် ကိုးနာရီကနေ ညနေ ငါးနာရီ အထိပဲ ..."

"ခြောက်နာရီ ထားပါ ... ပြီးတော့ တချို့နေရာတွေကျ အချိန်ပို သွားရင် လည်း ..."

"အချိန်ပိုသွားရင် အိုဗာတိုင်း (overtime) ကြေးကို သတ်သတ်ပြောမယ်၊ ပြီးတော့ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ မှာလည်း တစ်ရက်ပဲ လာနိုင်မယ် ... ကြိုက်တဲ့ ရက်ရွေး ..."

"အမယ် ... သူက မာမာထန်ထန်နဲ့ ..."

"မကြိုက်ရင် မခန့်နဲ့ပေါ့ ... ကဲ စဉ်းစားထား ... ဒီနေ့ကစပြီးလည်း အလုပ် မဝင်နိုင်သေးဘူး ... ဒီနေ့ နှစ်ဆယ့်ကိုးရက် နေ့နော် ... နောက် လဆန်း တစ်ရက်နေ့ကျမှ စဝင်မယ် ... ဒီကြားထဲမှာ တစ်ခုခု ပြောချင်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် မင်းအဖေ သိလိမ့်မယ် ..."

ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာ ထော်လန်တက်သွား ပါတော့သည်။ ထူးဦး ကတော့ ပြောပြီးပြီး ချင်းပင် လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကဲ ... မှတ်ထား ကြ ... လူကို အကြောင်းမရှိ ... ခံနိုင်ရည် စမ်းသပ်တာပါဆိုပြီး ခြံထဲ တစ် နာရီလောက် ထိုင်ခိုင်းထားတာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ သည်းခံလိမ့်မယ် မထင် နဲ့နော် ...။

ညနေဘက်ကျတော့ အိမ်က ကျေးဇူးရှင်ဖခင်က အလုပ်အကြောင်းကို မေးသည်။ ထူးဦးက ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ခပ်ဟားဟားလေး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ရင်း ...

"ဘယ်လိုလဲ ... အဖေတို့ ခေတ်ရဲ့ သားရေး သမီးရေး ... အာဝါဟ ဝိဝါဟ စပ်နည်း ဟပ်နည်းတွေက ဒါအကုန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား ..."

အဖေ 'ထောင်း' ခနဲ ဒေါပွသွားသည်။ တောက်တစ်ချက်ကိုပင် ခေါက်
လိုက်ကာ ...

"တောက် ... ကိုစန်းလွင်က ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တယ်မသိပါဘူး ...
ကျုပ်သားကို အလကား မထားချင်လို့ ... ကျုပ်အလုပ် ထဲလည်း ဒီကောင်
က မဝင်ချင်လို့ အလုပ်တစ်ခုခုလောက် ပေးစမ်းပါလို့ ပြောမိတာကို ဒီလူက
ဘာလုပ်တာလဲ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ... ဘာသဘောလဲ ... နားကို မလည်
ဘူး ..."

အဖေပုံစံက တကယ်ပဲ နားမလည်ဟန်နှင့် စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆိုးနေ
ပါသည်။ ထူးဦးက အဖေကို အကဲခတ် လိုက်သည်။ ဟန်ဆောင် နေတာ
လား ... ဟုတ်မည့်ပုံ မရ ...။ တကယ့်ကိုပင် ခုမှ စသိလိုက်ရသည့် အလုပ်
ဆန်း တစ်ခုထံမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး တွေးမရ ဖြစ်နေဟန်သာ ရှိသည်။ သူ့
မိတ်ဆွေ ဦးစန်းလွင် အပေါ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားဟန်
အပြည့်နှင့် ဖြစ်၏။

"လခလည်း ဘယ်မှာ ကြိုယူထားလို့လဲ ..."

"အဖေ သူငယ်ချင်းက စိတ်မှမှန်ရဲ့လား ..."

"မပြောတတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အလုပ် မဟုတ်တာ တွေတော့ ငါက
နည်းနည်းလေးမှ အားမပေး သည်းမခံနိုင်ဘူး ... မင်းမသွား နဲ့တော့ ... ငါ
ကြည့် ပြောလိုက်မယ် ..."

"ဟာ ... ကျွန်တော်က လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ"

"ဘာ ..."

"အလုပ်လေး အကိုင်လေး ရှိမှ အခြေတကျနဲ့ လူလေးစားမှာ ..."

ထူးဦးက အဖေ ပြောနေကျ စကားများကို ပြန်သုံး လိုက်သဖြင့် ... အဖေ

က "ဟိတ်ကောင်" ဟု သတိပေးသလို ခေါ်လိုက်သည်။ မေမေကလည်း သူ လုပ်နေကျ အတိုင်း မျက်ရိပ်မျက်ခြည် မျက်စ မျက်နှာတို့နှင့် ထူးဦးကို ဘောင်ခတ်ရန် ကြံလေသည်။ ထူးဦးက လူကြီး နှစ်ယောက် အနားမှ အမြန် ဆုံး လစ်ထွက် လာခဲ့ရင်းက ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်တော် လုပ်တော့မယ် ... ပျော်စရာလေးပဲ ဖြစ်ဖို့ များပါတယ်"

အဖေ့ဆီမှ တောက်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ် တစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာ ပါသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ... "ရီရီ ... ကိုယ့်ကို တယ်လီဖုန်း စာအုပ် ရှာပေး စမ်း" ဟုဆိုကာ သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဦးစန်းလွင် ရှိရာသို့ ချက်ချင်း ဖုန်းထဆက် နေပေတော့သည်။

***

"ညည်းအလုပ်က ဘောင်းဘီရှည် မဝတ်လို့ မရဘူးတဲ့လား အေ ..."

"ဪ ... မရလို့ပါ အမေရယ် ... တကယ်ပါ ..."

အမေ က "ဒေါင်းဖြူ" ကို စိတ်ညစ်သလိုလို လေးနှင့်ပဲ ဆက်လက် စိုက် ကြည့်ကာ ဘာမှ ထပ်မပြော တော့ပေ ...။ အလုပ်ဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းကို အပြည့်အစုံ လဲလှယ် ဝတ်ဆင် လိုက်ပြီးသော ဒေါင်းဖြူက အမေ့ မျက်နှာ ကို ခေါင်းနှင့် တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်ကာ ချဲ့လိုက်ရင်း ...

"ဒေါင်းက ယောက်ျားတွေကိုပဲ ခန့်တဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ ဒေါင်းကို ခန့်ပေးပါ လို့ မရမက ပြောပြီး ဝင်လုပ်နေတာကိုး အမေရဲ့၊ မော်တော် ဆိုင်ကယ် စီး နေရတဲ့ အလုပ်ကို ထဘီကြီးနဲ့ လုပ်နေရမှာ ကတော့လည်း မဟုတ်သေးပါ ဘူး အမေရယ် ... တချို့အလုပ်တွေမှာ မိန်းကလေးတွေ နောက်ကွဲ စကတ် တိုတိုလေးတွေနဲ့ လုပ်နေကြရတာနဲ့ စာရင်တော့ ဒေါင်းရဲ့ ဘောင်းဘီရှည်

ကမှ လုံခြုံ ရပါသေးတယ်"

အမေက သူ့သမီး ဒေါင်းဖြူကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချသည်။ ဒေါင်းဖြူ ဟူသော နာမည်လေးနှင့် လိုက်အောင်ပင် ဖြူဖွေးနေ သော ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင် ကနေသလိုမျိုး ကြွကြွရွရွ တင့်တင့်တယ် တယ်ကလေးနှင့် လှနိုင်လှသော သမီးကလေးသည် အမေမျက်စိထဲ တယ်မ တွေ့လှသော ရုပ်လက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည်တို့နှင့် ဆိုလည်း လှတာကတော့ ငြင်းမရအောင် လှနေသေးတာပင် ...။

"ဒီခေတ် လူတွေများ ကြားမကြား ဖူးပါဘူးအေ ... အပျင်းပဲ ကြီးလွန်းကြ တာ ထင်ပါရဲ့ ... မုန့်များ ကိုယ်တိုင်တောင် ဆိုင်မှာ သွားဝယ် မစားနိုင်ကြ တော့ဘူးတဲ့ ... အိမ်အထိမှာ စားရတယ်လို့ပဲ ..."

"အဲဒီလိုလူတွေ ရှိနေလို့ ဒေါင်း အလုပ်ရနေတာပေါ့ အမေရဲ့ ..."

ဒေါင်းက ... ပီဇာနှင့် ကိတ်မျိုးစုံ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ လုပ်ပါသည်။ အမေ့ စိတ်ကြိုက်နှင့်သာ ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးပီပီ မုန့်ဖုတ်သော ဌာနာမှာသာ အလုပ်ဝင်စေချင်မည် ဖြစ်ပေမဲ့ ဒေါင်းကတော့ Home Delivery အိမ်တိုင်ရာရောက် မုန့်မှာစားသူများထံ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနှင့် မုန့် လိုက်ပို့ရသော ဘက်မှာသာ အလုပ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါကလည်း ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်လို့ရတာတော့ မဟုတ်ပါ။ အခု ဒေါင်းလုပ်နေ သော နေရာဟာ အရင်က ဒေါင်းရဲ့ကိုကို ကိုဖိုးချိုတစ်ယောက် လုပ်သွားခဲ့ သောနေရာမို့ အလုပ်ရှင်က ဒေါင်းတို့ကို စာနာကြင်နာကာ အဲဒီနေရာကို ဆက်ပေးထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမေ့စိတ်ကြိုက် ဖြစ်အောင် မုန့်ဖုတ်ဌာနမှာလည်း ခန့်ပေးစရာ နေရာက မရှိတော့ ...။ ရှိရင်တောင် ဒေါင်းကမလုပ်နိုင်ပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်း ကြီး တစ်ခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေကာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်

... ကိုယ်လုပ်ချင်တာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ မရနိုင်မည့် နေရာ မျိုးမှာ ဒေါင်းက ဘယ်လိုမှ အလုပ်ဝင်မနေနိုင် ...။ ဒေါင်းမှာက စားဝတ်နေရေး အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမည့်အပြင် ... ထိုအလုပ်ဟာလည်း တစ်နေရာတည်းမှာ ဖင်ထိုင်ကျောက်ချကြီး ဖြစ်မနေဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ် ... အမြဲထိတွေ့ လှုပ်ရှား သွားလာနေရသည့် အလုပ်ဖြစ်ဖို့ လိုသည် မဟုတ်လား ...။

"တီ ... တီ"

"ဟော ... အလုပ်က ဖယ်ရီလာပြီ ... သွားတော့မယ် အမေ"

ဒေါင်းက အမေပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းကာ ထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် ကျေကလည်း ကျေနပ် ... မကျေနပ်ကလည်း မကျေနပ်ချင်နှင့် အမေက သူ့ပါးကလေးသူကိုိုင်ရင်း အီလည်လည်ကြီးနှင့် ကျန်ရစ်လေသည်။ ဒေါင်း ဖယ်ရီကားပေါ်ရောက်တော့ ကားပေါ်မှာ ဒေါင်းထက် အရင်ကြို ပါလာကြပြီးသား ဌာနပေါင်းစုံမှ ဝန်ထမ်းများက ယူနီဖောင်း အပြည့်နှင့် တက်လာသော ဒေါင်းကို ဝိုင်းကြည့်ကြကာ ... အစ်မတစ်ယောက်က ...

"ဒေါင်းဖြူက ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ယူနီဖောင်းနဲ့ချည်းပဲ ... အလုပ်ထဲရောက်မှ လဲဝတ်ရင်လည်း ရပါတယ်ဟယ် ..."

"တစ်ခါတည်း ဝတ်လာလိုက်လည်း ရတာပဲ အစ်မရယ် ... ဟိုရောက်မှ တစ်ခါ ပြန်လဲရမှာ ဒေါင်းဖြင့် စိတ်မရှည်ပါဘူး ..."

အမှန်ကတော့ မိန်းမတွေကတော့ ထားပါတော့ ... ရသမျှ အချိန်ကလေးမှာ အပြင် ဝတ်စုံလေးတွေ အလဲလဲ အလှယ်လှယ်နှင့် ရှိုးပြဟန် လုပ်ချင်ကြမည်ပေါ့ ...။ ယောက်ျားကြီးတွေက ကျတော့ ဘာအလုပ် ရှုပ်တာတုန်း ...။ ဒေါင်းကတော့ အလုပ်ရှုပ်လည်း မခံနိုင်။ အလဲလဲ အလှယ်လှယ် ရှိုးပြနေစရာ အပြင် ဝတ်စုံလည်း များများစားစား မရှိ။ ပြီးကျတော့ ယူနီဖောင်းကို

ပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝတ်ရသည့် အကြောင်းရင်း တစ်ခုက ဒေါင်းမှာ ရှိနေသေးသည်။

"သင်းက အိမ်ကနေ ယူနီဖောင်း တစ်ခါတည်း လဲလာခဲ့တော့ ... အလုပ်ထဲ ရောက်လို့ ငါတို့ အင်္ကျီ လဲနေချိန်မှာ သူက သူဌေးရှေ့ သွားပြီး မတ်တတ် ရပ်ပြ နေနှင့်ပြီ ... အတော် ဖားတဲ့ ဟာမလေး ... ဟင်း ..."

"အောင်မာ ... ခင်ဗျားကြီးတို့လည်း ဒေါင်းလို ဖြစ်ချင်ရင် အိမ်ကတည်းက ယူနီဖောင်းပဲ တစ်ခါတည်း ဝတ်လာခဲ့ကြပေါ့ ... အလွယ်လေး ..."

ဒေါင်းက ချက်ချင်း ပက်ခနဲ ပြန်ပက် လိုက်တော့ ဒေါင်းနှင့်အတူတူ မုန့်လိုက်ပို့ ရသော ဌာနမှ အစ်ကိုကြီးက တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေလေသည်။ ဒေါင်းတို့ အလုပ်ထဲမှာ တခြားဌာနတွေတော့ မသိ ... Home Delivery အိမ်တိုင်ရာရောက် မုန့်လိုက်ပို့ရသော မော်တော် ဆိုင်ကယ် သမားကတော့ ဒေါင်းပါနှင့်ဆို ငါးယောက် ...။ ကျန်လေးယောက်က ဒေါင်းထက် အသက်ကြီးကြသည့် အစ်ကိုကြီး များချည်း ဖြစ်လေသည်။ ဒေါင်းကိုဆို သူတို့က သူတို့ သူငယ်ချင်း ကိုဖိုးချို၏ ညီမလေးလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ဒေါင်းဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ဗွေမယူ ... ချစ်ခင်စိတ် အပြည့်နှင့် တကယ့် နှမကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ရှောက်ကြလေသည်။

"ရတယ် ... ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး ... သင်းက တချို့နေ့တွေကျ ... သူဌေးရှေ့ မပြေးနိုင်သေးဘူး ... ရည်းစားဆီပဲ အရင်ဆုံး ပြေးပြီး ဖုန်းလှည့်ရတာ ... သူ သူ့ရည်းစားနဲ့ အလွမ်း သယ်နေတဲ့ နေ့တွေဆို ငါကလည်း အမြန်ဆုံး နည်းနဲ့ အဝတ်လဲပြီး သူ့ထက် အရင်တောင် သူဌေးရှေ့ သွားရပ် ပြထား လိုက်တာပေါ့ ... ဒီကောင်မလေး ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ ... ဟဲဟဲဟဲ"

"အောင်မာ ... ကိုကျော်ကြီးနော် ... ဘယ်မှာ ရည်းစားရှိလို့လဲ ..."

"ဒါဖြင့် အလုပ်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ... သူဌေး မသိအောင် ဖုန်းပြေးဦး

ပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းကောက်ကောက် လှည့်ရတာ ဘယ်သူ့ဆီလဲ ... ငဲ့ ငဲ့ ငဲ့ ..."

"ဘယ်သူ့ဆီပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ရည်းစားကတော့ မရှိဘူး"

"ပြီးရင်တော့ လက်ကိုင်ပဝါလေး အုပ်ပြီး စကားကို တိုးစိစိ ပိညှောက်ညှောက် ကလေးနဲ့ ပြောမယ်လေ ..."

"ဟေ့ကောင် ... တစ်ခါတလေကျ လေလေး ဘာလေးတောင် ချွန်ထည့်လိုက်သေးတာ ..."

"တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ တောက်ခေါက်သံ တစ်ချက်ပဲ ပေးပြီး ဖုန်းပြန်ချ ..."

"တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ... ရယ်သံကျယ်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျ"

"ဟိုတစ်နေ့ကတော့ Walkman ကက်ဆက် ပေါက်စလေးနဲ့ ဟက်ပီးဘတ်ဒီဒေး (Happy Birthday) သီချင်းကိုပဲ ဆယ်ခေါက်လောက် ဆက်တိုက် ဖွင့်ပြ နေပြန်ရော ခင်ဗျာ ..."

"ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... အားလုံး ဒေါင်းကိုချည်း လိုက်ချောင်း နေကြတယ်"

ဒေါင်းက တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့နှင့် ဒေါပွလာလျှင် အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းပြီး ဒေါင်းကို စနေကြသော အစ်ကိုကြီးများထံမှ ပါမက ... ဖယ်ရီ တစ်ကားလုံးမှာ ရယ်သံများနှင့် ဝေစီသွား လေတော့သည်။

စာရင်းအင်း ဌာနမှ အစ်မကြီးသည် အတူလိုက်ရယ် နေရင်းကပင် မျက်လုံးပြူး ရင်ဘတ် ဖိနေတော့ရင်း ...

"ဒီခေတ် သမီးရည်းစား ထားပုံတွေများ ဆန်းသစ် လိုက်တာနော် ... ကျွန်မတို့ တုန်းကတော့ အိမ်မှာလည်း ဖုန်းမရှိတာနဲ့ ခုအိမ်က လူနဲ့ ဖုန်းလည်း တစ်ခါမှ မပြောဖြစ်ပါဘူး ... ဖုန်းထဲကနေ အဲဒီလို လေချွန် ထည့်

လိုက်၊ တောက်ခေါက် ထည့်လိုက်၊ သီချင်း ဖွင့်ပြလိုက်နဲ့ လုပ်ဖို့ ဆိုတာများ
ဝေးလို့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိဘူး ... စကားပြောရမယ် ဆိုလည်း ရိုးရိုးပဲ
ပေါ့ ... ဒီခေတ်ကလေးတွေကတော့ ဆန်းတယ် ..."

"ဪ ... အစ်မကြီးကလည်း အဲဒီလို ကတိကတောက် လေးတွေနဲ့ သွား
သွား ဆွန့်ငံမှ တစ်ဖက်က လူမှာလည်း အသည်း တယားယားနဲ့ ဖီလင်တွေ
တိုးပြီးရင်း တိုးရင်း ဖြစ်နေတော့ မှာပေါ့ ..."

အစ်မကြီးက "ဟုတ်လား" ဟု တကယ့်ကို အံ့အား တသင့်ကြီးနှင့် ပြော
လိုက်သဖြင့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ တစ်ကားလုံးက အဲဒီ အစ်မကြီးကိုပဲ ဝိုင်းပြီး
ရယ်ချ လိုက်ကြလေသည်။ ဒေါင်းကတော့ စူပုပ်ပုပ်သာ လုပ်ထားပြီး
အားလုံးနှင့်အတူ လိုက်မရယ်ပါ ...။ အစ်မကြီးကတော့ ... "ဪ ...
ဒေါင်းက ဖုန်းဆက်ချိန်ရဖို့ အိမ်ကတည်းက ယူနီဖောင်း လဲလာခဲ့တာလား
... ဟုတ်လား ..." နှင့် ဆက်လက်၍သာ အံ့အားသင့်မဆုံး ဖြစ်နေလေ
သည်။

သူတို့ လုပ်တာနဲ့ ဒေါင်းတော့ "အလုပ်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းပြေး
ဆက် လိုက်ဦးမယ်" ဟု ကြံထား ခဲ့တာလည်း ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ မသိ
တော့ ...။ အဲဒီ အစ်မကြီး အုပ်စုဟာ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ဝိုင်းချောင်း
နေကြသည်ကို မသိ ...။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဒေါင်းပြောသည့် စကားတွေကိုပါ
ကြားများ ကြားနေကြ သေးသလား ...။

"ကောင်မလေး ... နင့်ကို သူဌေးက ဖောက်သည်အိမ် များများရှာနိုင်လွန်း
လို့ ပစား ပေးထားတာနော် ... နင်ဖုန်းပြော ပြောနေတာ သူမသိဘူး မထင်
နဲ့ ... မဖြစ်စလောက် လေးမို့ အသာ လွတ်ပေးထားတာ ... ငါတို့ထက်လည်
လို့သာ ငါတို့သူဌေး လုပ်နေတာ သိရဲ့လား ... လွန်ကဲ မလာစေနဲ့ ... သူ
မျက်စိနောက် လောက်အောင်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ ..."

ဟောတော့ ... ဒေါင်းကဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာ ...။
ဘဝတူ အလုပ်သမား များကတော့ သိနေကြပေမဲ့ သူဌေးကတော့ဖြင့်
ဒေါင်း ဖုန်းဆက်ဆက် နေတတ်တာကို မသိဘူးပဲ မှတ်ထားတာ ...။

"အေးလေ ညီမလေးရယ် ... ချစ်တာ ကတော့လည်း ချစ်တာပေါ့ ...
အစ်မတို့ တုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဟုတ်လှပြီထင်ပေမဲ့
တစ်ဖက်မှာတော့ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေတာ မျိုးတွေ ရှိချင် ရှိခဲ့မှာပါ ... ဒါပေမဲ့
ကိုယ်က ပြီးသွားပြီ ... လွန်သွားပြီ ဆိုတော့ ခုချိန်မှာတော့ သူများကို ဆုံးမ
ဖို့ပဲ မြင်တတ်တော့တယ် ... ကိုယ်ကချည်း ဖုန်းခဏခဏ စစ ဆက်မနေပါ
နဲ့ ညီမရယ် ... ယောက်ျားလေး လုပ်တဲ့လူက သဘောကျနေရင်တောင် သူ့
အိမ်က ရှိသေးတယ်၊ သူ့မိဘတွေက ရှိသေးတယ် ..."

"အား ... ခက်တာပဲ ... ရည်းစားဆီ ဆက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဆို ..."

ဒေါင်းရဲ့ စကားကို ဘယ်သူမှ အယုံအကြည် ရှိကြပုံမရ ...။ ဒေါင်းက
လည်း အဲဒီလောက် ထက်တော့ ထပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး ရှင်းမပြနိုင်တော့
ဘူးလေ ...။ သွားပြီ ...။ ဒီနေ့တော့ ဖုန်းဆက်လို့ မရနိုင်တော့ ...။ အားလုံး
က လတ်တလော ဝိုင်းဆုံးမ ထားကြတာကြီး တွေ့နဲ့ဆိုတော့ အလုပ်ထဲ
ရောက်တာနဲ့ ဒေါင်းကိုပဲ ဝိုင်းအကဲခတ် နေကြတော့မှာ ...။ အားလုံးကို ဂရု
မစိုက်ပါဘူး ဆိုပြီး ပေါ်တင်ကြီး ရွဲ့သလို ဖြစ်မှာမျိုး ကိုတော့ ဒေါင်းက မ
လုပ်ရဲပါ။ ဒေါင်းပျော်သော ... ဒေါင်းနှင့် အဆင်ပြေနေသော ဒီအလုပ်ထဲမှာ
ဒေါင်းက အငယ်ဆုံးလည်း အငယ်ဆုံးပီပီ ကိုယ့်ကို လူချစ်လူခင် ဝိုင်းများ
နေကြတာ မျိုးကိုသာ လိုချင်ပါတယ် ...။

အလုပ်ထဲ ရောက်တော့ ဒေါင်းမှာ နံရံထက်မှာ ချိတ်ထားသော ဖုန်းအ
မည်းလေးကို ငေးကြည့် နေရုံမျှနှင့်သာ အီလည်လည်ကြီး ကျေနပ်နေရပြီး
ဘာမှ လှုပ်ရှားခွင့် မသာပါ။ ဒီနေ့ ဒေါင်းက ဖုန်းလှည့်ပြီးတာနဲ့ ...။ "Pizza

(ပီဇာ)" ဟူသော စကားလေး တစ်လုံးတည်းကိုပဲ အော်ထည့် လိုက်ဖို့ စိတ်ကူး ထားတဲ့ဟာ။ ဒေါင်းရဲ့ အသံဟာ သေးငယ်နေပြီး အသံဩဇာနှင့် မပြည့်စုံမှာ စိုးလို့တောင် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ငုံပြီး ပြောဖို့ အိမ်ကနေ သံပရာသီး သေးသေး တစ်လုံးကို အသင့် ယူခဲ့သေးတာ ...။

အိမ်မှာ အစမ်း ငုံကြည့်ပြီး ပြောတုန်းကတော့ ထွက်လာတဲ့ အသံဟာ ဘာ သံကြီးမှန်းမသိ ... ဒေါင်းရဲ့ မူလသံနဲ့ မတူတော့တဲ့ပြင် ... သံပရာသီးက လည်ချောင်းဝကို သွားတစ်ပြီး "အော့" ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားချိန်မှာ အဖျားခတ် တုန်ယင်သွားတဲ့ "ပီး ... ဇာ ... ဟာ ... ဟာ ..." ဆိုတဲ့ အသံ ကြီးဟာ ကြောက်စရာ လိုလိုကြီးတောင် ဖြစ်နေခဲ့တာ ...။ ခုတော့ ဒါကို လုပ်လို့ မရတော့ ...။

ကဲ ... ရှိပါစေ ...။ ဒီနေ့ မရ ... နောက်နေ့ပေါ့ ... "ပီဇာ" ဟု အော်ထည့် ပြီးမှသာ ထိုအိမ်သို့ ပီဇာမုန့် မမှာဘဲနှင့် သွားပို့ဖို့ အစီအစဉ်ကို နောက်နေ့ ... နောက်နေ့သို့ပဲ ရွှေ့လိုက်တာပေါ့လေ။

"ဒေါ်ဒေါင်းဖြူ ရည်းစားနဲ့ စကားမပြောရလို့ စိတ်ကောက် နေပါသည် ..." ဒေါင်းက လာစနေသော အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကို မျက်စောင်း ပိတ် ထိုးပစ်လိုက်ကာ ဆက်ပြီး ထိုင်ငိုငိုမနေတော့ဘဲ သူတို့ ပြောသလိုပင် ... သူဌေးရှေ့ ... ခပ်ဖားဖားကြီးနှင့် ပြေးရပ်ပြ ထားလိုက် ပါတော့သည်။

"ဟော... ဒေါင်းဖြူကတော့ အချိန်မှန်ပဲ ... ကဲ ... ဒီနေ့ ပုံမှန်အော်ဒါတွေ ရှိသလား"

သူဌေးကတော်က ဖုန်းလက်ခံ စကားပြော နေရာမှ ဒေါင်းဘက် မေးတစ် ချက် ဆတ်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

"ဟုတ် ... အလုံမှာ ခရေပင်လမ်းနဲ့ သီရိရိပ်သာ ... စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်း

နဲ့ မကြီးကြီးလမ်း ... ပြီးတော့ ... အဲဒါပြီးရင် ကမာရွတ် အာတီးယား လမ်း
နဲ့ လှည်းတန်း အဝိုင်းကြီး အလွန်က ခိုင်ရွှေဝါလမ်း ... ပြီးတော့ အင်းစိန်
လမ်းမကြီး ပေါ်မှာပဲ ... Café House လေးတစ်ခု မနေ့ကပဲ အစမ်းသွားတင်
ပြီး စပ်ထားသေးတာ ရှိသေးတယ် ..."

သူဌေးကတော်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဆိုင်ကယ် သော့လေး တစ်ခု ဒေါင်း
ထံသို့ လှမ်းပေး လိုက်သည်။ ပုံမှန် အထွက်ဌာနမှာ ဒေါင်းဝင်မှာကြား သွား
ရမည့် မုန့်စာရင်းများကို ပြင်ဆင် ထည့်သို့ ထုပ်ပိုး နေချိန်တွင် ဒေါင်းက
ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်လေးကို ရေဆေးကြော သုတ်သင်ကာ ... ဆီစစ် ... စက်
အခြေအနေ စစ်ဆေးခြင်းများ တို့ကို ပြုလုပ်ထားရ ပေလိမ့်မည်။

ခုခေတ်မှာက ပုံမှန် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေအပြင် ... ဆိုင်ရဲ့ အပြင်
အဆင် သားနားမှု ... ဝန်ဆောင်မှုတွေကို ထူးခြားအောင် လုပ်ကာ
လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို လေးငါးရာကနေ ထောင်ကျော်အထိ
ယူတတ်သော ဆိုင်မျိုး လေးတွေလည်း၊ တစ်စထက် တစ်စ များပြား ဈေး
ကွက် ဝင်လာကြပြီ ဖြစ်ပေရာ ... ထိုဆိုင်ကလေး မျိုးများသည် ဒေါင်းတို့
လုပ်ငန်းလို အတော်အတန် ဈေးကြီးသည့် ကိတ်မုန့်၊ ပီဇာမုန့် တို့အတွက်
ဈေးကွက်ရှာ၊ ဈေးကွက် ချဲ့စရာ နေရာကလေးများ ဖြစ်၍ လာလေသည်။

ဒေါင်းတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းက ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာလည်း လိုက်တင် ...။ ရန်ကုန်
မြို့ ထဲတင် သုံးလေး နေရာ ခွဲဖွင့်ထားသော ကိုယ်ပိုင် မုန့်ဆိုင်ကလေးတွေ
မှာ လည်းရောင်း ... အိမ်သို့လည်း လိုက်ပို့တဲ့ အပြင် ... အဲဒီလို ကော်ဖီဆိုင်
လေး တွေမှာလည်း လိုက်စပ်ပြီး လိုက်တင် ရပါသေးသည်။ အဲဒီလို ကော်ဖီ
ဆိုင် လေးမျိုးများ အသစ်ဖွင့်ပြီဆိုရင် ... ဒေါင်းမှာ ကိုယ့်လိုပဲ တခြား မုန့်
ဖုတ် လုပ်ငန်းတွေ နှင့်လည်း ပြိုင်ရ ... ကိုယ့်အချင်းချင်းထဲက တခြား
အစ်ကိုကြီး တွေနှင့်လည်း ပြိုင်ရတော့ကာ ကိုယ့်ဖောက်သည် ဖြစ်အောင်

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး နားစွင့် လှုပ်ရှား ရတော့တာ အမောပါပင်။

ဒေါင်းက ကိုယ့်ဆိုင်ကယ် လေးကို ကိုယ်သ နေချိန်မှာ ဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ တခြားအစ်ကိုကြီး လေးယောက်တို့လည်း အလျှိုလျှိုပင် ရောက်ရှိလာကြ လေသည်။

"ဒေါင်းဖြူ ... သူဌေးကတော်က နင်နဲ့ငါ လမ်းကြောင်းတူတယ် ... မုန့် တွေလည်း မျှတင်ရမှာ တူတူသွားတဲ့ ..."

"အမယ် ... ပြောလို့လား ... ဒေါင်းကိုကျတော့ ဘာမှ မပြောလိုက် ပါလား ..."

"မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ဘာလို့များ ညာပြောစရာ အကြောင်း ရှိလို့လဲ ... နင်နဲ့ များ အတူတူ မသွားချင် လိုက်တာ ... ပြီးကျ ပြဿနာ ဖြစ်ရင် ငါချည်း ခေါင်းခံရတာ ..."

ဒေါင်းက ကိုကျော်ကြီးကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကြည့်ပြီး မချီသွားဖြ တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။ ဒေါင်း အလုပ်ဝင် စကတော့ ဆိုင်ကယ်စီးကလည်း မ ကျွမ်း သေးတဲ့ အပြင် ... ဆိုင်က ကျွမ်းကျင် လုပ်သားကြီးတွေ အထပ်လိုက် စီပြီး ထည့်သိုပေး လိုက်သည့် မုန့်များဟာ ဒေါင်းရဲ့ မကျွမ်းမကျင် နိုင်မှု ကြောင့် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထိပ်ပြီး ပြားတာကပြား ... ထုပ်ပိုး ထည့်သိုလာ သည့် ဘူးမှာ ဆီကွက် တာကကွက် ...၊ လွတ်ကျတာကျ၊ အိမ်မှား ပို့တာက ပို့နှင့် ... အတူ တွဲဖက် လေ့ကျင့် ပေးခဲ့ရသော ကိုကျော်ကြီး ခမျာ အတော် ကြီး ခေါင်းကျိန်း ခဲ့ရလေတာ ...။

"အောင်မာ ... အဲဒါက အစမို့ပါ ... ခုတော့ ဆရာထက် တပည့် လက်စောင်းထက် ... ကိုကျော်ကြီးတောင် ဒေါင်းကို မမီဘူး ..."

"ထားပါ ... ထားပါ ... ကဲ ... နင်မယုံလည်း သူဌေး ကတော်ကို သွားမေး

..."

"မေးမနေ တော့ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ..."

ဒေါင်းက ရုတ်တရက် ... ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်လေးကို ... ကိုကျော်ကြီးရဲ့ ဆိုင်ကယ် နားသို့ အသာတွန်းယူ သွားလိုက်ကာ ... ခပ်တိုးတိုးနှင့် ...

"ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ဒေါင်းက ဝင်ချင်တဲ့ နေရာဝင်ပြီး ... လုပ်ချင်တဲ့ ဟာလေးတွေ လုပ်စရာ ရှိတယ်နော် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောကြေး ..."

"ဘာလဲ ... ဖုန်းမဆက်ရလို့ ရည်းစားအိမ်ကို ကိုယ်တိုင် ပေါက်ချ သွားတော့ မလို့လား ... ဒေါင်းဖြူ ... ဒေါင်းဖြူ ..."

"ကျွတ် ... မဟုတ်ပါဘူးဆို ..."

ကိုကျော်ကြီးက ဒီဒေါင်းဖြူ တစ်ယောက်တော့ "မနိုင်စိန်ပဲ" ဟု သဘောထား လိုက်ဟန်နှင့် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေ ...။ သို့သော် ... သူက ဘာမှ မပြောတော့ ပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ထပ်မံ စဉ်းစား သွားမိသော ဒေါင်းအဖို့ကတော့ ပြောစရာ စကားတွေ ထပ်ပေါ် လာရပြန်ပါသည်။ ကိုကျော်ကြီးကား ... အရင်က ဒေါင်းအစ်ကို ကိုဖိုးချိုနဲ့ တွဲဖက် ...။ ကိုဖိုးချို သွားဖူးသမျှ နေရာတိုင်း ကိုကျော်ကြီး သိနေ ကျွမ်းနေမည်မှာ အသေအချာပင် ...။

ဒေါင်းမှာ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ရည်းစားဆီသို့ ခိုးသွားချင်လို့ပါ ဆိုရင်တောင်မှ အစ်ကို အရင်းလို ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ကိုကျော်ကြီးကို ဘာမှ မပွင့်လင်းရဲ စရာ အကြောင်းမရှိ ...။ ဣန္ဒြေမဲ့တာ မမဲ့တာတွေက နောက်ထား ... ပြတ်ပြတ်သားသားတော့ တင်ပြတောင်းဆို ရဲသည်သာ ...။ သူ့ပါ တိုင်ပင် အဖော် လုပ်ထားတော့ ကိုယ့်အတွက်တောင်မှ ပိုပြီး တည်ငြိမ် လုံခြုံစေ သေးတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား။

သို့သော် ... ခုကိစ္စကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီး ခင်မင်ပါသည် ဆိုဆို ... ကိုကျော်ကြီး မပြောနဲ့ ... ဒေါင်းရဲ့ အမေတောင်မှ သိခွင့်မရှိ ... ပေးသိလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးလေ။

"ကိုကျော်ကြီး ... ကိုကျော်ကြီးက စမ်းချောင်း သွားလိုက်၊ ဒေါင်းက အလုံ သွားလိုက်မယ် ... ပြီးရင် ကမာရွတ်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ် ..."

အလွန်တရာ စိတ်ကုန် နေပုံရသော ကိုကျော်ကြီးက "လုပ် ... လုပ်" ဟု သည့် သဘောနှင့် လက်ပဲ ယမ်းပြလိုက်ကာ ...

"ကမာရွတ်မှာ ပြန်ဆုံမဲ့ အချိန်နဲ့ နေရာတော့ အတိအကျ ချိန်း ... ပေါက်ကရ တစ်ခုခုလည်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်မယ် မကြံနဲ့ ... နင့်အမေ က ငါ့ကို သေချာ အပ်ထားတာ ... ရည်းစားသနာ ထားတာတော့ ဒီအရွယ် ရှိနေပြီဟာ ငါလည်း ဘာမှ ပြောမနေချင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဆိုရင် ငါ့ မှာ နင့်ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရမဲ့ တာဝန်က ရှိနေတယ် ... သွားလေသူ မျက်နှာကလည်း ရှိသေးတာ ..."

ဒေါင်းရဲ့ မျက်နှာကလေး ... 'အင့်' ခနဲ ... 'မဲ့' ခနဲ ဖြစ်သွား ရပါသည်။ အဲ ဒါပေါ့ ... အဲဒီ သွားလေသူ ကြောင့်ပဲပေါ့ ကိုကျော်ကြီးရဲ့ ...။ ဒေါင်းမှာ အခု လောလောဆယ် သူ့တစ်စိတ်က လွဲပြီး ဘာဘာညာညာ တောင်တောင် အီ အီလည်း စိတ်မဝင်စား နိုင်တာ ...။ သူသေဆုံး သွားခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ခု ထက်ထိ အခဲမကျေ ...။ မဖြေနိုင် ဖြစ်နေသေးတာ ... ကိုကျော်ကြီးရယ် ... ဖွင့်ပြောလို့ ရရင်များ ပြောပြချင် လိုက်တာ ...။ တော်ကြာ မဆီမဆိုင် ခင်ဗျားကြီးပါ အမှုပတ်ပြီး ဒုက္ခရောက် နေမှာစိုးလို့နော် ...။

***

"ကဲ ... ပြောစမ်း ... မင်းကို မုန်းနေ ... ရွံရှာစက်ဆုပ် နေနိုင်တဲ့လူ ဘယ် နှယောက် လောက်များ ရှိနေနိုင်သလဲ"

နေရင်း ထိုင်ရင်း ကြီးပင် "အင့်ဟင့်ဟင့်" တို့ "ခိ" တို့ "ခွစ်" တို့ အသံတွေ ထွက်နေ တတ်လေ့ရှိသော ကောင်မလေးသည် ထူးဦး၏ အမေးစကားကို လိုရင်းတော့ဖြင့် တစ်ခါတည်း မဖြေလိုက် သေးဘဲနှင့် ... "ဟင့် ဟင့်" နှင့် နှစ်ချက်လောက် အရှိန်ယူ လိုက်ရင်းကပင် ...

"ဘယ်သိမှာလဲလို့ ..."

"ဟာ ... မသိလို့ ရမလား"

"ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ... ဝတ်မှုတို့ကတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ လူကိုပဲ သိ တယ် ... မုန်းတဲ့ လူကိုမသိ ... မုန်းတဲ့ လူကလည်း သိပ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး ... များသော အားဖြင့် ကတော့ ချစ်ကြတာပဲ ... ခွံ ..."

အဲဒီ အမူအရာတွေ ကိုကပဲ မုန်းစရာ ကောင်းနေတာ ...။

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကလေး တွေးလိုက်မိသော ထူးသည် ... ဘယ်လိုမှ စိတ်မ ရှည်ချင် ဖွယ်ရာ အိညောက်ညောက် ပုံစံဆီမှ အကြည့်ကို အမြန်လွှဲကာ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာဆီသို့ ငေးကြည့် နေလိုက်ရင်း ... ဦးနှောက် ထဲမှာ လည်း ခုလောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ကိစ္စတွေကို ရှင်းကို မရှင်း ...။

အဖေက ကောင်မလေးရဲ့ အဖေကြီး ဦးစန်းလွင်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရင်း ... "ခင်ဗျားက ဘာလုပ်တာလဲဗျ..." ဟု မေးသောအခါ ဦးစန်းလွင်သည် ငိုချင်း ချမတတ်ပင် သူ့ရဲ့ အခက်အခဲတွေကို အဖေထံ တင်ပြ ရင်ဖွင့် ပါတော့သည် တဲ့။ ငယ်ကတည်းက မိတဆိုးလေးမို့ စွတ်အလို လိုက်ခဲ့မိသော သူ့သမီးဟာ ကြီးပြင်း အရွယ် ရောက်လာသော အခါမှာ ဆုံးမပဲ့ပြင်မရ ... ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းပင် အဖေလုပ်သူက ပြန်မသိနိုင်တော့အောင် နာမည်လည်းပျက် ... ကြောက်စရာ လန့်စရာလည်း ကောင်း ... အတော့်ကို အဆိုးကြီး ဆိုးလို့ နေပါသတဲ့။

အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ ကောင်လေး ... ကောင်မလေး များနှင့် တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း ... အိမ်မကပ် ပိုက်ဆံဖြုန်းဆိုတာ လောက်ကတော့ အကင်းလောက်ပဲဟု ဆိုရမည်ပင် ...။ ခုကိစ္စကတော့ "ပန်းဝတ်မှု ဟေ့" ဟု ဆိုလိုက်ရင် ရှိရှိသမျှ အမျိုးကောင်း သားရှင် ... သမီးရှင် မိဘများက လုံးဝကို အော့ကြောလန် ... ကိုယ့်သားသမီး နဲ့တောင် မပေါင်းစေ ချင်ကြတော့ လောက်အောင်ထိပင် ဖြစ်နေပါပြီ ဆိုတာကို ဦးစန်းလွင်ခမျာ အချိန်လွန်မှပင် သိရတော့သည်တဲ့။

ကဲ ... သင်းတို့ မပေါင်း ချင်ကြလည်း ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ကိုယ်ကပင် စတင်ကာ အားလုံးကို အနိုင်နဲ့ပိုင်း ... အဆက်ဖြတ်ပစ် ...။ မဖြတ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးလေ ... ကိုယ်က မဖြတ်ရင်လည်း သင်းတို့တွေ ဘက်က စဖြတ်တော့မှာပဲ ဖြစ်သည့်အပြင် ... မမြင်ရတဲ့ ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့ အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ် တစ်ခုကလည်း ဒီအပေါင်းအသင်း အုပ်စုတွေ ကြားကပဲ ပြန်ဖြစ် နေနိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား ...။

တစ်ဖက်မှာလည်း ကိုယ့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းနှင့် ကိုယ် မအားလပ် နိုင်သော ဦးစန်းလွင်က ပန်းဝတ်မှုကို ရှိရှိသမျှ အပေါင်းအဖော် အားလုံးနှင့် အဆက်ဖြတ် စေပြီးသောအခါ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်လည်း တစ်ချိန်လုံး လိုက်စောင့်ကြည့် နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနှင့် "တစ်ဦးတည်း အိမ်မြဲကာ နေစေ ..." ဟု ချုပ်ချုပ် ချယ်ချယ်ကြီး လုပ်ထားလို့ မရတာကို သေချာပင် သဘောပေါက် ပါသည်။

"ထိန်းမရ သိမ်းမရ" ဟု အဆိုရှိသော ကိုယ့်သမီးဟာ ခုချိန်မှာ "ဘိန်းဖြူရှူ၊ ဆေးချ၊ ပေါက်ကရသုံးဆယ် အကောင်တွေနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ် ..." စသည့် အဆင့်မျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတော့ကာ ... မိဘမေတ္တာနှင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်နေနိုင်သည့် အပြင် ... အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးတွေအထိ

သက်ရောက် မသွားစေဖို့ကို နည်းနည်း ကြည့်လုပ်ဖို့ လိုအပ်လာပြီမှန်း ဦးစန်းလွင်က သဘောပေါက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ... လူကိုယ်တိုင် အရရော၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ... အဆင့်အတန်းအရ၊ စီးပွားရေး အရ၊ အသိုင်းအဝိုင်း အရ၊ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံကာ ကိုယ်အတော်ကြီး သဘောကျ လေးစားရ သည့် ဦးမြင့်ဦးက ကိုယ့်ကို ဘုမသိ ဘမသိနှင့် သူ့သားအတွက် ကြည့်လုပ် ပေးဖို့ အကူအညီ တစ်ခုကို တောင်းခံ လာလေတာ ...။

ဦးစန်းလွင်က ခပ်မြန်မြန်ပဲ စုံစမ်းကာ၊ ခပ်မြန်မြန်ပဲ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဦးမြင့်ဦး၏ သားကို ဦးမြင့်ဦးက စိတ်တိုင်းမကျ ... မနိုင် နိုင် တော့ပါဘူး ဆိုတာဟာ ကိုယ့်သမီး ပန်းဝတ်မှုနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ရယ် တောင် ရယ်ချင်သေး ...။ ပထွေးနှင့် မယားပါသား တည့်ရိုး ထုံးစံ မရှိကြ သည့် အလေ့အထ အရသာ ထိုကလေးက ဂျစ်ကန်ကန် ဖြစ်ချင်နေတာ ဖြစ် ပြီး ထိုပထွေးဟာ ထိုမယားပါ သားကလေး ကိုယ်တိုင်က ချစ်ခင်ရသည့် ဘကြီးအရင်းလည်း ပြန်ဖြစ် နေပြန်သေး သောအခါ ... သူများတကာ ပထွေးနှင့် မယားပါ သားတွေလောက်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးကြားက အခြေအနေက ဆိုးလှတာ မဟုတ်ပါပေ ...။

အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ် အရွယ်မှာ "အလုပ် မလုပ်ချင်လို့ ... လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ဂျစ်ချည်းပဲ တိုက်နေလို့" ဟု ဦးမြင့်ဦး စိတ်စော ပူပန်နေသည့် သူ့သားမှာ ဦးစန်းလွင်က စုံစမ်းလိုက် ရသလောက် ကတော့ အနေအထိုင်၊ စိတ်ဓာတ် ရေးရာအရ ခုခေတ် ယောက်ျားလေး တွေထဲမှာဆို ... အကောင်းစားကြီး မဟုတ်တောင် ... လူဆိုးကလေး လို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်ပါ ...။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆိုးထဲက မဟုတ် ... မိဘမျိုးရိုးကလည်း ကောင်းနေသည် ဆိုတော့ ဘာလိုသေးလို့လဲ ...။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အလွန်ရှိပြီး ကိုယ်ကောင်းဖို့လည်း ကိုယ်အလွန် သိတတ် တွက်တတ် ပြန်သေးသော ... ခေတ်အဘိုးကြီး ဦးစန်းလွင်သည် ... ဦးမြင့်ဦး၏ သားတော်မောင်ကို ကိုယ့်သမီး ပန်းဝတ်မှုနှင့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားကြပစေ ... ကောင်းတယ်ဟု မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် တွက်မိ သွား သောအခါ ကိုယ်ရံတော် Body Guard အဖြစ် ခေါ်ခန့်ထား လိုက်ပါ တော့သည်။

"ဒီလိုရှိတယ် ကိုမြင့်ဦးရဲ့ ... ခုချိန်မှာ ကျုပ်သမီးကလေးက ကြွယ်ပိုး ကြွယ်ဝနဲ့ အဘက်ဘက်က ပြည်စုံနေလေတော့ ... သိုက်တူးချင်တဲ့ ကောင် တွေကလည်းရှိ ... ပြန်ပေးဆွဲ၊ ခိုးပြေးချင်တဲ့ ရန်တွေကလည်း မနည်း ... မ နာလိုဖြစ်ပြီး ရန်ရှာချင်ကြတဲ့ သူကလည်း ခပ်များများနဲ့ ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ တစ်နေ့မှ ရတတ်မအေးရပါဘူးဗျာ ... အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား အကူအညီ တောင်းလာတော့ ကျုပ်မှာ ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်ကြည့်ပြီး တအားကို ဝမ်းသာ သွားရတာပဲ ...

ခုလောလော ဆယ်တော့ ကျုပ်သမီး ကလေးကို ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ စိတ်ပါလာအောင် ဝင်လုပ်ချင် လာအောင် ဘယ်လိုမှ ဆွယ်တရားဟောလို့ မရသေးလို့ပါ ... ကျုပ်မှာ သူ့ကို စိတ်မချရတာနဲ့ အလုပ်တောင် ဖြောင့် ဖြောင့် မလုပ်နိုင်ဘူး ... ခုလို ခင်ဗျား သားကို ခေါ်ပြီး သမီးအနားမှာ အနီးကပ် ပဲ့ပြင်ထိန်းသိမ်းဖို့ ထားပေးထားလိုက်တော့ ကျုပ်မှာ သမီး အတွက် ဘယ်လိုမဆို စိတ်ချ သွားရပြီ ...

နောင်တော့လည်း သမီးလေးက လည်ရ ပတ်ရ ကလေး လုပ်ရတာကိုပဲ ရိုးပြီး အလုပ်ထဲ စိတ်ပါ လာမှာပေါ့ဗျာ ... စောင့်ကြည့်နေပါ ... မကြာပါဘူး ... အများဆုံး ကြာလှ ခြောက်လ တစ်နှစ်ပေါ့ ... အဲဒီအခါကျတော့ သူတို့ ချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီ ဆိုတော့ ... နှစ်ယောက်စလုံးကို တွဲပြီး ကျုပ်က

အလုပ်သင် ပေးမှာပေါ့ ... လူငယ်တွေ ဆိုတော့လည်း အလုပ်ခွင်ထဲ ဝင်ရတာ သင်ရတာတောင်မှ အဖော်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ... စိတ်ချပါ ... ခင်ဗျား ကောင်ရော ... ကျုပ်သမီးပါ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးအထိ မရောက် ရောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ကျုပ်တာဝန်ထားစမ်းပါ ... ခုလောလောဆယ် အတွက်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အကူအညီ တောင်းနေတာ ဗျာနော် ဦးမြင့်ဦး ... မောင်ထူးဦးရဲ့ အမေကိုလည်း ပြောပြပါ ... ကျုပ်က အနူးအညွတ်ကို အကူအညီ တောင်းကြည့်တာပါလို့ ..."

ကဲ ... ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ ...။ ကိုယ်ကလည်းစပြီး အကူအညီ တောင်းသေး ... သူက ပြန်တောင်းတော့ "မကူညီနိုင်ပါဘူး" ဆိုရင် လူကြားလို့တောင် မကောင်း ...။ ထူးဦး ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဦးမြင့်ဦးဘက်က အင်တင်တင် ဖြစ်သွားသည့် အလုပ်မှန်း သိတာမို့ ရွံပြီး "လုပ်ကို လုပ်မယ်ဗျာ ..." ဟု ပြောနေပြီ။ ထူးဦးရဲ့ မေမေ ဒေါ်ရီရီ ကတော့ ...

"ဦးစန်းလွင် ဆိုတဲ့လူက ရိုးမှ ရိုးပျံ့မလား အစ်ကိုကြီး ... သူ့သမီးနဲ့ထူးကို ရည်မှန်း ချင်တာများ ဖြစ်နေမလား ..."

"သေချာ သလောက်ပေါ့ကွာ ... နို့မို့ဆိုရင် သူ့သမီးကို သူစိတ်မချလို့ ထိန်းဖို့ ကိစ္စကို သူစိမ်း ယောက်ျားပျိုလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အနားကပ်ထားပေးပျံ့မလား ... ဦးလေးသားချင်း အရင်းအချာ အသက်ကြီးကြီး ထဲကပဲ စီစဉ်မှာပေါ့ ... ခုဟာကတော့ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ယူကြစမ်း ဟယ်လို့ လုံးဝကို သတ်မှတ် ... ဇွတ်ဆွဲစေ့ ပေးလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပဲ"

"ဟင် ... ဒါဆို ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ"

"မင်းကောင်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပေါ့ ... သူ မနှစ်သက်ရင် ဘယ်သူမှ အကွက်ဆင် လို့လည်း မရ ... ရိုက်ပေးစား လို့လည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ..."

သူကမှ နှစ်သက်နေပြီ ဆိုရင်လည်း မင်းဘယ်လိုမှ ခွဲရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ..."

"ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလေးလဲ ... ရိုးရိုးသားသား အေးအေး ဆေးဆေးနဲ့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လေးထဲကမှ ဟုတ်ပါ့မလား ..."

"အဲဒီလို မဟုတ်နိုင်လို့ ဘော်ဒီဂတ်တောင် ငှားထားရပါတယ် ဆိုမှကွာ ... ဟား ... ဟား ..."

မေမေကတော့ အတော်ကြီး ပူရှာသည်။ ထူးရဲ့ စိတ်ကို သိသည့် အဖေကတော့ "လုံးလုံးကို မပူ" ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ... ဒီရယ်စရာကောင်းသည့် အလုပ်ကြီးကို လုပ်ဖြစ်ဖို့ ထူးဦးမှာ အတည်ပေါက်ကြီးပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ ဆိုပါတော့ ...။ တကယ်တမ်း အလုပ်ဝင် ဖြစ်ပြီဆိုမှ သူ့အဖေကြီး ပူမယ်ဆိုလည်း ပူလောက်စရာ ... ကောင်မလေးဟာ အရွယ်လေးနဲ့မျှ မလိုက်အောင် အင်မတန်ပင် ရန်များ ... လူမုန်းများ လှတာကို အံ့ဩစဖွယ် ကောင်းအောင်ပင် ထူးဦးက ကြုံတွေ့ လိုက်ရလေသည်။ အဓိက အားဖြင့် ကတော့ မလည်ရှုပ် သွားလုပ်ထားပြီး ... ကလေး ကစားသလို ... ချစ်သူရည်းစား ထည်လဲ များခဲ့သည့် ကောင်တွေရဲ့ အန္တရာယ် ...။

ကားတင်ပြေး၊ အရှက်ခွဲ၊ နာမည်ဖျက် စသဖြင့် လုပ်လို့ ရတာမှန်သမျှ အကုန် လုပ်ချင် နေကြဟန်ရှိသော ကောင်များရဲ့ ရန်ဟာ မအေးလှတာ ထူးဦးက သဘောပေါက်ပါရက် ကောင်မလေး ကတော့ဖြင့် "သူ့မုန်းသူ မရှိနိုင် ... ချစ်သူတွေ ချည်းပဲ ... ခွဲ" တဲ့ ... ကဲ ...။ အဲဒီလို ပေါ်ပေါ်တင်တင် အန္တရာယ်တွေက တစ်မျိုးအပြင် စဉ်းစားရ ကျပ်လှသော ဖုန်းနှင့် တစ်မျိုး၊ စာနှင့် တစ်ဖုံ ခြိမ်းခြောက်ကြတာ တွေကလည်း နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ဆိုသလိုကို ရှိနေပါသေး။ ဘာတွေလည်း မသိ ...။

အစပိုင်း တုန်းကတော့ သူ့ဆီ အဲဒီလို ဖုန်းတွေ စာတွေ ရောက်ရောက် နေတာကိုပဲ ခိ ... ခွဲ ... မပျက် အထူးတဆန်း အနေနှင့် ကျေနပ် ပျော်ရွှင် နိုင်

သေးသော ကောင်မလေးဟာ ခုနောက်ပိုင်း ကျတော့ အနည်းငယ် တွေး
တတ် ခေါ်တတ်လာပြီး စိတ်ညစ်ရ ကောင်းမှန်း သိလာခဲ့ပြီ ...။

"မြင်နေရတဲ့ အရှုပ်ကောင်တွေထက် မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်က စိုးရိမ်စရာ
ပိုကောင်းတာ ဦးရဲ့..."

လူကိုလည်း "ဦး" ဟု မခေါ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုပင် ပြောပြော ... "ဘာဖြစ်လဲ
... အသက်ကြီး နင်းကန် ကြီးနေပြီလို့ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး ... နာမည်ကို
အဖျားဆွတ်ခေါ်တာပါ ဦးရဲ့ ..." ဟူသော တစ်ခွန်းနှင့် သူခေါ်ချင်သလို
ဆက်ခေါ်နေသော အခေါ်အဝေါ် ကိုတော့ဖြင့် မပြင် ...။

"မနေ့က ရတဲ့ စာထဲ မှာကလည်း I know what you did last summer
တဲ့"

"ဘာဖြစ်လဲ ... အဲဒါ ဗီဒီယို အခွေ နာမည်ပဲ ..."

"အို ... အလကား နေရင်းကြီး သက်သက်တော့ ဗီဒီယိုခွေ နာမည်ကြီးကို
လာရေးပြ နေပုံမလား ..."

"ငါကြည့်ပြီးပြီ ... မင်းလည်း ကြည့်လိုက်ဦး ... အဲဒီ ကားက သိပ်ကောင်း
တယ်လို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..."

"ကျွတ် ... ဦးကလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း အခြေအနေတွေကို လိုက်ဖော့
ပစ်နေတယ်"

"မင်းပဲ မင်းမှာ မုန်းတဲ့လူ မရှိနိုင်ပါဘူးဆို ..."

"ဒီလိုပဲ ပြောရတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဖုန်းသံတွေနဲ့ စာတွေကိုတော့
ကြောက်တယ် ... စုံစမ်းပေး ... ဖြေရှင်းပေး ... ဒါပဲ ..."

အင်း ... ဒီလိုလေးလည်း နည်းနည်းပါးပါး အကြောက်တရား လေး
ကတော့ ရှိဦးမှပါပဲ ... နို့မို့ဆို တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ထွက်လိုက်ရ

တဲ့ အပြင်တွေက တချောင်းချောင်း ...။ ထူးဦးမှာ သူ့ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ် ဆိုတော့ လည်း ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်ချိန်အတွင်း သူသွားလေ လာလေရာ တွေနောက် တကောက် ကောက်ပေါ့ ...။ ဒါကိုပဲ သူ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေ ... မဟောင်း တဟောင်းတွေ၊ အသစ် ဖြစ်လတ္တံ့တွေ တို့က ထူးဦးကို သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက် ... ယခုလက်ရှိ ကံထူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ရန်စောင်ကြ ... သိသိသာသာပင် ပြဿနာရှာကြ ... လာဆွေးနွေးကြ ...။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒါတွေနှင့်ပဲ အလုပ်က ရှုပ်နေရတော့သည်။

ခုလောလော ဆယ်တော့ မကြာခဏ လာနေသည့် ဖုန်းတွေ စာတွေကို ကြောက်သည်ဟု ဆိုကာ အိမ်နည်းနည်း မြဲနေလေသည်။ စာက နှစ်ရက် တစ်စောင်နှုန်း လောက်ရကာ ... တစ်စုံတစ်ခု အတွက် ဦးတည် ကြံစည်ပြီး အကွက်ချနေတဲ့ ပုံမျိုးဆိုတာ သေချာလှသလို ... ဖုန်းတို့ကလည်း ... ထူးဦး တို့ ... ဒီပြင်အိမ်က လူတွေနဲ့ တို့ဆုံရင် ဘာမှမပြော ... သူ့ကိုင်ဖြစ်မှသာ ... ခြိမ်းခြောက်သည့် သဘောပါသော တစ်ခုခုကို လုပ်လုပ်ပြပြီး ချသွားတော့ တာတဲ့။

ထူးဦးက "ဖုန်းမကိုင်နဲ့" ဟု အမိန့်ချ ထားသော်လည်း ကောင်မလေးမှာ အမှတ်မရှိ ...။ အမြဲ ကောက်ကောက် ကိုင်ပြီး ... ပြီးရင် သူပဲ "ကြောက်သည်" ဟုဆိုကာ "အင့်ဟင့်ဟင့်" နှင့် ဖြစ်နေပြန်ပါရော ...။

"တကယ်တော့ မင်းအဖေက မင်းကို ဘော်ဒီဂတ် ငှားထားပေးတဲ့ ကိစ္စ ဟာ မှားတယ်ကွ ... တကယ် လုပ်သင့်တာက မင်းကို ယောက်ျား ပေးစား လိုက်ဖို့ပဲ ... ဒါမှ ဒီပြဿနာတွေက ငြိမ်းသွားမှာ ..."

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... အဲဒီအခါကျမှ ပိုဆိုးလာမှာ ... ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမရပြီးရင် မိန်းမနား တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ငုတ်တုတ် ကပ်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ ... အဲလိုနေနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဘယ်နှယောက် လောက်များ

ကြားဖူးလို့လဲ ... သူ့အလုပ်ရှိရာ သူလုပ်ရ ဦးမှာပေါ့ ... အဲဒီလို အနားမှာ သူမရှိချိန်ကျမှ ဝတ်မှုမှာ အန္တရာယ် ကြုံပါပြီဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ ... အဲဒီ ယောက်ျားက ဘာမှတောင် သိလိုက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး ...

ယောက်ျား ယူပြီးကာမှ မလုံခြုံ ပြန်သေးလို့ ဘော်ဒီဂတ် ထပ်ငှား နေရဦး မယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ ဘော်ဒီဂတ်ဟာ တခြား ဘယ်ရန်သူ ဘယ်သူ ဘယ် ဝါနဲ့မှ ပြဿနာ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ အဲဒီ ယောက်ျားနဲ့ပဲ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီး သတ်ပုတ်နေကြရုံပဲ ..."

အင်း ... သူပြောတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ် ...။

"ဒါပေမဲ့ မင်းယော်ကျား ယူသွားပြီ ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံးတော့ မင်းကို လိုချင်လို့ အကွက်ချောင်းပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ရန်ရှာနေ ကြတဲ့ သကောင့်သားတွေရဲ့ အန္တရာယ် တွေကတော့ ရပ်တန့် သွားမှာပေါ့ ... အဲဒါနဲ့တင် နည်းလား ..."

"ထင်သလား ... ဟိ ..."

အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ ... အဲဒါတွေပေါ့ ... အမြင်ကတ်ပြီး မုန်းစရာ ကောင်း နေတာ ...။

"မင်းဘယ်လို ထင်လဲ ... မင်းဆီ လာနေတဲ့ စာတွေ ဖုန်းတွေဟာ တစ်ယောက်တည်းက လုပ်နေတာ ဖြစ်မလား ... ဟိုလူကလည်း လုပ်၊ ဒီလူ ကလည်း လုပ် ... နေရာပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံ ဆီကလား ..."

"ဟင့်အင်း ... သေချာတယ် ... တစ်ယောက်တည်းရဲ့ လက်ချက်ပဲ ..."

"ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ ..."

"တစ်ပုံစံ တည်းပဲဟာ ... လက်ရေးကလည်း တူတယ် ... ပြီးတော့ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် လေးတွေကို တစ်ခုချင်း ရေးပြနေတာ ...

တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ ..."

သူ့ဆီ လာနေကျ စာတို့မှာ ... များလွန်းလာပြီး ဘယ်သူ့ဆီက လာနေမှန်း မသိ လျှို့ဝှက်သလို ပုံစံမျိုးကြီး ဖြစ်နေလို့သာ ပန်းဝတ်မှုခများ ကြိဖန် ကြောက်နေရ ရှာတာပါ။ များသော အားဖြင့်ကတော့ ... ခြိမ်းခြိမ်း ခြောက် ခြောက်တွေ သိပ်မပါ ...။

"၁၉၉၉ ... ဖေဖော်ဝါရီလ (.....) ရက် ... (.....) နေ့ မနက် (၁၀) နာရီ အချိန် ... ပြည်သူ့ ဥယျာဉ်မှာ ..." ... စသဖြင့်သော စာများကသာ များ ပါသည်။ ထူးဦးက "အဲဒီနေ့ ... အဲဒီအချိန် ... အဲဒီနေရာမှာ ... မင်းဘာလုပ် ခဲ့သလဲ" ဆိုရင်တော့ ... ဝတ်မှုက "ဘယ်သိ ပါ့မလဲ ..." တဲ့။ တမင် မဖြေ ချင်တာ မဟုတ်မှန်း ... သိကို မသိတော့တာမှန်း ထူးဦးက ယုံကြည် မိ သည့်အတွက် ... ထိုစာ၏ အတိမ်အနက်ကို ဘယ်လိုမှ ထပ်မံ နှိုက်ထုတ်ယူ လို့ မရနိုင်တော့တာလည်း သေချာပေါက်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ပန်းဝတ်မှုလို မိန်းကလေးမျိုးကိုများ အမှတ်တရ ဖြစ်စရာ အကြောင်းအရာတွေနှင့် လာရောက်သတိပေး ဇာတ်လမ်းဆင် နေရတယ် လို့ စာပိုင်ရှင်ရယ် ...။ တစ်ဖက်က လူကသာ မှတ်မှတ်ရရနှင့် အတိအကျ ကြီးတွေ ဖြစ်နေပေမဲ့ ပန်းဝတ်မှု တို့ကတော့ "မမှတ်မိဘူး ..." ဆိုတာ တစ် ခုနှင့်ပင် ပြတ်ကရော။ သူ့အဖေကြီး ခများတော့ သူ့သမီးမှာ အဲဒီလို စာတွေ ဖုန်းတွေနှင့်ပါ အနှောင့်အယှက် ခံနေရတာကို သိသေးပုံ မရပါ ... မ မြင်သာသည့် အနှောင့်အယှက်ထက် မြင်သာ ထင်သာ ပေါ်ပေါ်တင်တင် တွေ ဖြစ်နေကြသော အန္တရာယ် ကောင်များ၏ အရေးကိုပဲ အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး တွေးပူနေရှာတာ။

"ဒီမှာ ... ဘော်ဒီဂတ်နော် ... စာတွေ ဖုန်းတွေ အကြောင်း စုံစမ်းပေးလို့ ပြောပြီးပြီ ... ရအောင် အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေးတော့၊ မြင်သာ ထင်သာ ဆိုရင်

ဝတ်မှုတို့က ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး၊ မမြင်ရတဲ့ ကိုယ်ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အရာတွေဆို အားလုံး ကြောက်တယ် ... အဲဒါကြောင့် လူလူချင်းတော့ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး ... သရဲကိုတော့ ကြောက်တယ်လို့ ပြောတာ ပေါ့ ..."

ထူးဦးက ရယ်ချင် သွားရပေမဲ့ တမင်ပင် မရယ်ဘဲ နေလိုက်ပါသည်။

"ဘာမှန်း မသိတဲ့ဟာကို တွေးကြောက်ပြီး အိမ်မြဲ နေရတာလည်း နည်း နည်းမှ မကြိုက်ပါဘူး ... ကြာကြာ ကြီးလည်း အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမ လုပ်မနေနိုင်ဘူး ... ထွက်မြဲတိုင်း ထွက်မယ် ... အဲဒီ ကိစ္စကြီးကိုလည်း ကြောက်တယ် ... ဟာကွာ ... အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေး ..."

"မင်းကိုယ်တိုင်တောင် စာထဲက အကြောင်း အရာတွေကို မသိတာ ... ငါ ကရော ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ ..."

"ဒါဖြင့် ဘော်ဒီဂတ် ငှားထားရတာ ဘာအသုံး ကျသလဲ"

"မင်းငှားထားတာ ဘော်ဒီဂတ်ပဲ ... စုံထောက်မှ မဟုတ်တာ ... မင်းသွား လေရာ တကောက်ကောက် ပါပြီး ... မင်းအန္တရာယ် မရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင် ရင် ပြီးပြီ ... စုံစမ်းတာတွေ ထောက်လှမ်း တာတွေတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါမျိုးတွေပါ လိုချင်ရင် ... စုံထောက် တစ်ယောက် ထပ်ငှား ..."

"ဟင် ... ပြီးရော ... ဒါဖြင့်ရော့ ... ကားသော့ ... လာ အပြင်သွားမယ် ..."

"မင်းငှားထားတာ ဘော်ဒီဂတ်နော် ... ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူး ... ဘော်ဒီဂတ်နဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိစ္စကို ပူးတွဲ ဖြစ်စေချင်ရင် လစာကိစ္စကို ပြန်ညှိရလိမ့်မယ် ... ခုလောလော ဆယ်တော့ မင်းကားကို မင်းပဲမောင်း ... ငါကဘေးကပဲ စီးမယ် ..."

ခါတိုင်းတော့ သူမောင်းတဲ့ ကားကို မစီးချင်၍ ထူးဦးပဲ မောင်းလိုက် တာ ပါပဲ ... ဒီနေ့တော့ သူ့ပုံစံကို အမြင်ကတ် တာနဲ့ပင် ထူးဦးကလည်း ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ နှင့် အကြောင်းပြ ထားလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ခမျာ "ဟင်း" ခနဲ အတော်ကြီး စိတ်ခုသွားပုံ ရကား ကားကို တလမန်းကြမ်းပင် ဦးတည်ရာ မ ရှိ ... မောင်းချင်တိုင်း လျှောက်မောင်း နှင်ပါတော့သည်။

"အေးဆေး မောင်းနော် ... ပြောထားရက်က တိုက်ရင်တော့ ငါက ကိုယ် လွတ် ရုန်းမှာ ..."

"စိတ်ချ ... ကိုယ်လွတ် ရုန်းချိန် မရအောင်ကို အဲဒီဘက်ကနေ ဆွဲပြီး တိုက်ပစ်မယ်"

ပြောရင်း ဆိုရင်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကားကို ညာဘက် လမ်းကြော သို့ ဆွဲချပြီး ဘရိတ် ဆောင့်အုပ် ရပ်လိုက်ရသော ကားကလေးမှာ လမ်း ဘေးက ဓာတ်တိုင် တစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အမှိုက်ပုံ တစ်ခုထဲ ခေါင်း တိုးဝင် ဝုန်းခနဲ ရပ်တန့် သွားပါတော့သည်။ ကောင်မလေး ဘက်က ကား တံခါးမှာ အမှိုက်ပုံ ခံနေ၍ ဖွင့်မရ...။ ထူးဦးက တောက်တစ်ချက် ခေါက် ကာ ကိုယ့်တံခါး ကိုယ်ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက် ရပါသည်။

"တောက် ... ဆိုင်ကယ်စုတ် ဆိုင်ကယ်ပြတ် ... အိမ်က ထွက်ကတည်းက ပါလာတာ မသိဘူးများ မှတ်နေလို့လား၊ ဒီလောက် မောင်းနေတာတောင် ပါဖြစ်အောင် ပါသေးတယ် ..."

ပန်းဝတ်မှုကလည်း "တောက်" တစ်ချက်နှင့် ဖြစ်တောက် ဖြစ်တောက်နှင့် ထူးဦးဘက် တံခါးမှ ကားအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

"ဒီလိုမှန်းသိ ... သင်းကို ရှောင်ကိုမရှောင်ဘူး ... ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုက် ထည့် ပစ်လိုက်တယ် ..."

"ဟာ ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ..."

"ဘာပြောရမလဲ ... ဒီတစ်ယောက် ကလည်းပဲ ဘော်ဒီဂတ် ဖြစ်ပြီး သူ့လောက် မျက်စိ သေတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး ... ဟောဟိုမှာ တွေ့လား ... ဟိုဆိုင်ကယ် ... စိတ်တိုနေပါတယ် ဆိုမှ အိမ်က ထွက်ကတည်းက ကပ်ပါလာတာ ... ခုလည်း ကားရှေ့ကို အတင်းကြီး ဖြတ်ဝင် ပစ်လိုက်လို့ သူ့ရှောင်ရင်း သူများကားက အမှိုက်ပုံထဲ ရောက်ရတာ ... ခုကြည့် ... ဟိုမှာ မထီမဲ့မြင်နဲ့ ... ခုထိ ထွက်မသွား သေးဘူး ..."

စိတ်တိုတိုနှင့်မို့ "ခိ" တွေ "ခွီ" တွေ "အင့်ဟင့်ဟင့်" တွေ ပျောက်ဆုံးနေသော ပန်းဝတ်မှု ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ ... ကားရပ်ထားရာနှင့် တော်တော်ကြီး အလှမ်းကွာ လှသော နေရာလောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်တန့်ထားရင်း ကားရှိရာ နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် ... ပြန်လှည့် ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဟင်း ... ယောက်ျား တန်မဲ့နဲ့ ... အင်္ကျီ ဘောင်းဘီက အရောင်တူ အညိုဖျော့ ဝမ်းဆက်နဲ့ ...။ လူပုံက ဘာမှန်း မသိသလို ဆိုင်ကယ်ကလည်း သေးသေး ကုပ်ကုပ် ...။ အဖြူရောင် သုတ်ပြီး အင်္ဂလိပ် စာတန်းပေါင်းစုံ လျှောက်ရေးထားသော ... ပုံးတစ်ပုံးက ပါလိုက်သေး ... ပုံးဘေးမှာလည်း ရောင်စုံ အလံလေးတစ်ခု တပ်ထားသော ဧရိယာတိုင်လို ဟာလေးက တစ်ခု ...။

"ဘာလဲ ... အဲဒါကော ... မင်းရဲ့ အဆွယ်အပွား အဆက်အသွယ် ထဲကပဲလား ... ယောက်ျားတန်မဲ့ အညိုရောင် မြောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ... ဟား ဟား ဟား ..."

ထူးက အကျယ်ကြီး အော်ရယ်နေဆဲမှာပင် ဆိုင်ကယ်က စက်ပြန်နှိုးကာ တစ်ရှိန်ထိုး ဆက်လက် ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ ပန်းဝတ်မှုမှာ အစ

ပိုင်းကတော့ တောက်တ ခေါက်ခေါက်၊ ခြေတဆောင့်ဆောင့် ...။ ခဏကြာမှ အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ ... နှုတ်မှလည်း ...

"ကိုဖိုးချိုကြီးလား မသိဘူး ..."

"ဘာလဲ ... ယောက်ျား တန်မဲ့နဲ့ အညိုဖျော့ ဝမ်းဆက်က မင်းလူလား ..."

"မပြောပါနဲ့ ... အဲဒါ အလုပ် ယူနီဖောင်းပါရှင် ... Pizza and Cake City ကလေ"

"ဪ ... အဲဒီလိုလား ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ထပ် ရန်သူ တစ်ယောက် ပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"အင်း ... ကိုဖိုးချိုကြီးကတော့ အဲဒီလို လုပ်ပါ့မလား မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး ... လုပ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး ..."

ပန်းဝတ်မှုက ခုနက ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ လျင်မြန်စွာပင် ဖျောက်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။ ထူးဦးကို ခိုင်းနေရင်လည်း မရနိုင်မည့် အတူတူ ... ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အမှိုက်ပုံထဲ ခေါင်းစိုက် နေသော ကားကို "ဂီးဂီး" သံ မြည်အောင် နောက်ပြန်ဆုတ် ပြန်ရွှေ့ နေလေတော့သည်။

စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်လှပုံရသော ကောင်မလေးမှာ ခုနက သူ ထူးဦးကို စိတ်ခုခံ သေးတာကိုလည်း ခေါင်းထဲရှိဟန် မတူတော့ ...။ ကားက တော်တော်နှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရဘဲ ဂီးဂီးသံသာ အကျယ်ကြီး မြည်လျက် ဘီးချော် နေတာကိုပဲ သူ့မှာ တခါခါ ... တဟင့်ဟင့်နှင့် ပျော်စရာ ရှာတွေ့ သွားပုံရကာ ...

"ခွီခွီ ... ကားရွှေ့ရတာ မောတောင် မောတယ် ... ပြီးရင် အမောပြေ ပီဇာ သွားစား ကြရအောင် သိလား ..."

"မစားချင်ပါဘူး ... မင်း ခုနလူကို သွားပြန် ချောင်းမလို့ မဟုတ်လား ..."

ရန်များပါတယ် ... ကိုယ်ကစပြီး ပြဿနာ မရှာချင်နဲ့ ..."

"ခစ် ခစ် ... အဲဒီ လူကတော့ သဘောကောင်းပါတယ် ..."

"မကောင်းလို့ဘဲ မင်းကို ကားတိုက် သေအောင် လုပ်ပြီးပြီ"

ပြောလို့ မရပါ ...။ ကားပြန်ဆုတ်လို့ ရသွားပြီး မောင်းထွက် လာခဲ့ပြီး သည့်နောက် ... တစ်နေရာမှာ ကားရပ်လိုက်၍ ထူးဦးက ဘေးဘယ်ညာသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ...

ကိုယ့်ကား ရပ်ထားသည့် ပလက်ဖောင်း၏ ဘေးက ဆိုင်သည် ... Pizza and Cake City ပဲ ဖြစ်လို့ နေလေသည်။

***